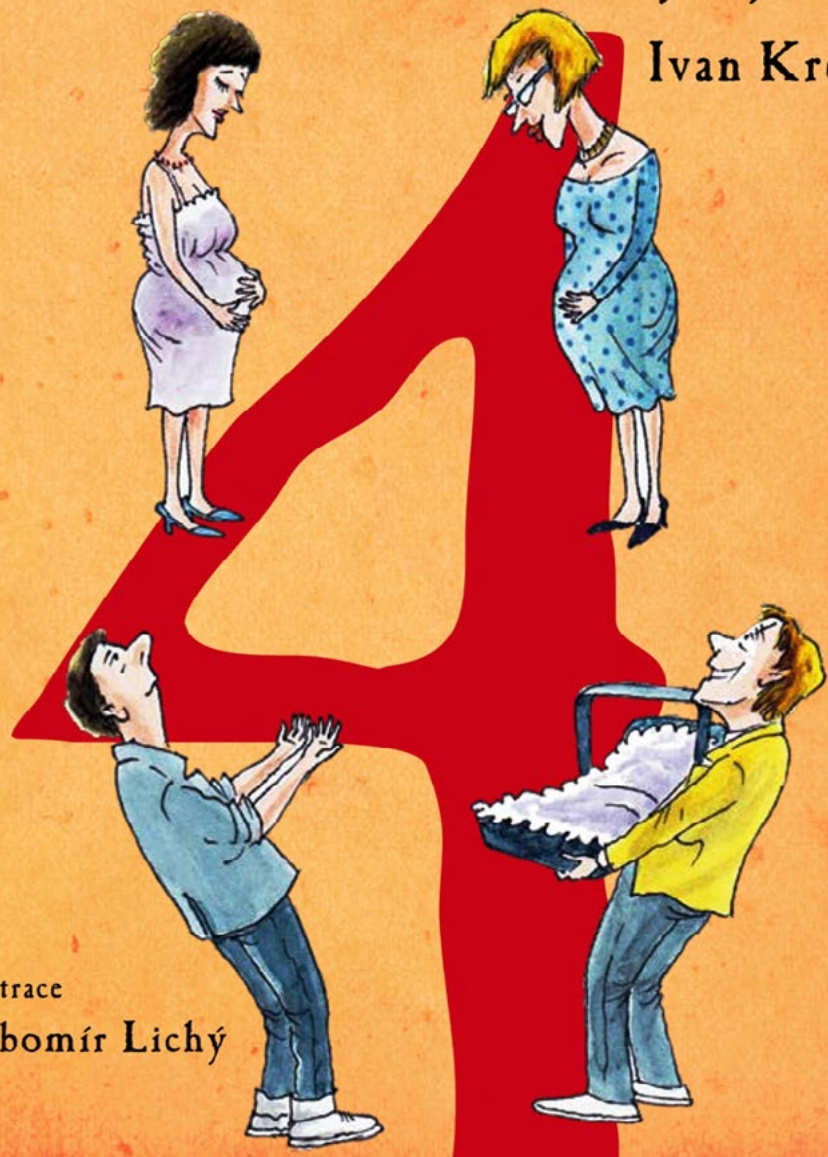

ČESKÁ ČTYŘKA

aneb Všechno mělo být jinak

Ivan Krejčí

Ilustrace

Lubomír Lichý

Česká čtyřka aneb Všechno mělo být jinak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivan Krejčí
Česká čtyřka aneb Všechno mělo být jinak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ivan Krejčí

ČESKÁ ČTYŘKA

aneb

Všechno mělo být jinak

Ilustrace Lubomír Lichý

*Toto je příběh o hledání lásky, která je pro všechny lidi stejná,
i když se občas některé páry namíchají jinak, než je běžným zvykem.*

Taky příběh o přátelství heteráka s gayem.

A o touze po dítěti, která dokáže i bořit.

O vůli překonávat překážky a neztratit přitom humor.

*Je to nahlédnutí do života mužů a žen, kteří se milují odlišně od většiny,
ale všechno ostatní – jejich radosti i starosti – si s těmi většinovými
v ničem nezadá.*

IK

ÚVOD

„Nemůžete být všichni dokonalí,“ zabrblal Bůh a posadil se ke stolu s ruletou.
„Tak, kde jsme skončili?“

Svatý Petr se zadíval do svých papírů.

„Kraší noha... ta už byla, jedno oko taky, hluchota... Tady: jedno varle.“

„Tak to roztoč!“ rozkázal Bůh. „A koukej, ať to nepadne na holku!“

Svatý Petr roztočil ruletu a Bůh vhodil kuličku. Kulička dováděla a nadskakovala, až nakonec zpomalila a překulila se na číslo 15 698.

„Marek Hůlka z Týniště,“ zahlásil svatý Petr.

„Tak máš jen jedno, no...“, zabručel Bůh, „i s tím si s holkama užiješ... Ostatně, zdá se, že už chcete jenom souložit a spermie ani nepotřebujete... Co dál?“

Kumpán mu to nahlásil a znovu roztočil ruletu. Božská kulička skákala radostí ještě o něco déle, až se uvelebila na čísle 15 698.

„Marek Hůlka...“ Svatý Petr zrozpačitel. „To je divný...“

„To není divný,“ řekl přísně Bůh, „to je špatný! Dáváme po jednom. Ať už se to neopakuje! Roztoč to pořádně!“

„A ty to konečně pořádně hod,“ zabrblal si pod vousy děda.

„Já tě slyším!“ zahřímal Bůh, a když se dozvěděl, o jaké postižení se hraje tentokrát, mrsknul kuličkou ještě razantněji.

Seděli oba u stolu a kroutili hlavami notně dlouho, než se kulička usadila.

„Nic mi neříkej!“ zařval Bůh. „Jedno číslo si umím zapamatovat. Jak to točíš, nemešlo?“

„A jak ty házíš?“ bránil se druhý stařec.

„To je hrozný, tohleto... Okamžitě to číslo zalep, než toho kluka zničíme úplně!“ hřímal Bůh a z očí mu litaly blesky. „Tedy, to setkání s ním jednou u nebeských brány ti nezávidím,“ zahrozil pomstychtivě božským ukazováčkem, „ten ti to spočítá! A já mu hned odpustím... Co teď s ním?“ poškrábal se rozpačité ve vousech. „Jak jen to... To přece nemůžu takhle nechat... Už vím! Bude z něho kus krásnýho chlapa! Aspoň o něho bude zájem a nebude přemýšlet... jak jsme ho společně doničili. Tak pokračujeme! A každé číslo hned zalepiš, rozumíš?“

„Však von ti to kluk taky nedaruje,“ zabrblal si svatý Petr pro sebe a znovu roztočil osudí.

Uprostřed noci se náhle Marek posadil na posteli.

„To jste to nemohli zalepit hned po tý jedný kouli, pazdráti hnusný? To vám nestačilo? To jste toho na mě museli navalit tolik, dědci senilní?“ zahrozil nebesům a padl zase zpátky na záda.

Možná pod dojmem tohoto snu, ale zcela jistě pod tíhou reality se pak jeho celoživotní poměr k Bohu dal s mírnou nadsázkou nazvat jako... rozporuplný.

INTRODUKCE

Pojem ŠVÉDSKÁ TROJKA se hojně používal v 60. letech 20. století k označení nevázaných sexuálních hrátek jednoho muže se dvěma ženami.

ČESKÁ ČTYŘKA naproti tomu vznikla v 21. století jako nouzové řešení k plození dětí a sex byl při ní mučivou povinností.

1/ MAREK

„Tati, kolik má vlastně normální mužskej koulí?“

Aniž to tužil, odstartoval touto otázkou pětiletý kluk sérii trablů, které mu osud postupně přichystal a s nimiž se potýkal celý život. Otázku položil nepřipravenému tátovi Marek při večeři. Otec Václav (29) vrhnul krátký pohled na maminku a dlouze si povzdechl. Dávno věděl, že jednou k nepříjemnému dotazu dojde, ale jako normální chlap doufal, že se to vyřeší bez jeho účasti.

„Jaks na to přišel?“

„Hráli jsme s klukama fotbal a já jsem napálil míč Petrovi přímo mezi nohy. Von ležel na zemi, držel si to rukama a řval, že přišel vo kule. Vo kule. Ne vo kuli.“

Otec znovu pohledem vybědl k aktivitě svou ženu, ale ta se zarytě nimrala v jídle.

„No víš,“ začal váhavě, „normálně má každý dvě... Když jsme u tebe zjistili, že máš v pytlíku jen jednu, zašli jsme k doktorovi. Ten nás pak poslal do nemocnice, to ti byly...“

„Dva roky,“ doplnila maminka Anežka (27).

„...na operaci. Uspali tě a hledali tu kuličku v tříslech. To je tam kousek nad pind'ourem. Jenže žádnou nenašli, tak řekli bohužel, je nám líto, neurodila se, to se někdy stává.“

„Aha,“ řekl Marek zaraženě. „Takže JÁ jsem vadnej.“

„No,“ povzdechl si otec souhlasně, ale jakmile zahlédl blesky v manželčiných očích, rychle dodal: „Ale úsudek máš bystřej... na svůj věk...“

„Ježíšikriste!“ vybuchla maminka. Kdyby mohla zrakem vraždit, v tu chvíli by byla vdovou. „Nejsi vadný! Lékaři tehdy také dodali, že ti to v životě vadit nebude. Že ta jedna kulička zcela nahradí i tu druhou a že když budeš chtít, tak až vyrosteš, tak ti do pytlíčku tu druhou dají.“

„Hm... A k čemu je vlastně máme, kromě toho, že to bolí, když nás někdo nakopne?“

Otce v tu ránu napadla báječná útěcha, že jedna koule znamená i výhodu polooviční bolesti, ale maminka už nebyla ochotná poslouchat svérázný výklad svého muže a chopila se vysvětlování sama.

„Muži je potřebují, když jsou dospělí a chtějí mít děti, víš? A to ti půjde i s jednou. A do té doby si s tím nedělej starosti.“

„A věnuj se jídlu, ať to nemáš studený!“ dodal otec s ulehčením, že má ožehavé téma z krku.

Byla to první rána, i když její dosah si plně uvědomil až později. Ale další na sebe nenechaly dlouho čekat.

Dveře chalupy se otevřely a dovnitř vstoupil starší muž podpíraný mladším. Starší ztěžka dopadl na židli a zhluboka dýchal, zatímco mladší odhrnoval peřinu na staré dubové posteli u okna.

„To jsem rád, že jsem z toho špitálu pryč,“ ulevil si starý.

„Aspoň tě tam důkladně vyšetřili...“

„Jo – a řekli mi to, co vím už pár měsíců: že umřu...“

Ukázal na kus nábytku, který jako by do velké místnosti nepatřil.

„To seš hodnej, žes mi sem přestěhoval postel,“ řekl starý. „Budu se do konce dívat na řeku... Léthé... Nebo Styx? Špatně jsem se učil... Jenom nevím, jak tady sám...“, nadhodil poněkud farizejsky.

Bože, ty budeš lidi nasírat až do smrti, pomyslel si syn zoufale, ale udržel nervy na uzdě.

„Nebudeš tu sám, táto,“ řekl rychle. „Zůstanu tu s tebou, i když líp by o tebe bylo postaráno v hospici. Tam je doktor, ošetřovatelky, kněz... Můžu tě tam odvézt hned, když řekneš ano.“

Starý zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, ne, v žádném případě... Já nechci kolem sebe nový lidi... aby mě na něco připravovali... Já se nechci zpovídat... jen snad... si povídat. A chci umřít tady.“

„Ale to může trvat dlouho a budeš potřebovat péči...“

„Já vím, já vím... Jak dlouho tu můžeš zůstat?“

„Vzal jsem si dovolenou... tři týdny...“

„To seš hodnej... Darovat tátovi tři týdny života... komu se to poštěstí? Neboj, já to stihnu dřív... Už moc nejím, tak těch pár podělanejch plen vynesesh... Určitě míň než já tvejš...“

„O to přece nejde...“

„A dokonce mám u sebe doktora... Ne, ne... V tomhle stavu člověk potřebuje... někdo Boha... s tím já celý život bojoval... Někdo lidský pohlazení...“ Odmlčel se. „Já potřebuju... tebe.“

Adam sundal otcí sako a pověsil ho na věšák. Pak mu rozeplnul knoflíčky u košile a vysvobodil ho z košile i nátělníku. Objevila se vychrtlá propadlá hrud. Syn těžce polknul a dal se do sundávání kalhot a spodků. Náhle před ním stál nahý, scvrklý stařec, jemuž rakovina přidala dalších dvacet let navíc. Bože můj,

s hrůzou přemítal syn při pohledu na lidskou trosku před ním, kam se poděl ten silný táta, připravený mě chránit třeba i proti mé vůli, kde zůstalo jeho krásné tělo, jeho pevné nohy, jasný pohled... Mlčky natahoval otcí kalhoty od pyžama.

„Musíš mi dát plenu,“ zašeptal otec. „To víš, už to přestává fungovat...“

Určitě mu to je trapné, napadlo syna. Proč nemůže být konec důstojný...

Oblékl mu i kabátek od pyžama a uložil ho do postele. Pak mu uvařil čaj a sedl si k němu. Pohládl ho po ruce.

„Táto, povídej mi... jako když jsem byl malý... Jaký byl ten tvůj život? Šťastný? Nešťastný?“

Stařec se v posteli nesouhlasně ošil.

„Šťastný, nešťastný... Prožil jsem šťastný život... to může říct jen člověk zblbllej z televizní kamery a mikrofonu před hubou. Anebo trouba, kterej jedním vrzem vymaže tisíce drobných příhod ze svého života... Život je ohromná mozaika, ve který je nejvíc kamínků šedivejch, nevýraznejch, ale přesto v různých vodstínech... A jsou tam kamínky pestrobarevný, veselý a příjemný a milý... a taky kamínky černý... A mezi tím vším se blejská pár drahokamů vohromnýho štěstí...“

„Já vlastně o tvém životě moc nevím...“

„Protože normální člověk vo svém životě netroubí do světa... A potom... ty ses nezajímal... Kdyžs pochopil, vo co de, tak ses za mě styděl...“

„Nestyděl!“

„Ale jo, styděl... a běžels žalovat mámě na hřbitov... No... Máme na sebe pár posledních dní. Možná bysme si mohli naposled říkat pravdu. Já si tu tvou vezmu do hrobu a ty mě konečně pochopíš. Možná...“

Adam se k němu naklonil a zadíval se mu do očí.

„Řekni mi o sobě všechno, prosím,“ řekl naléhavě. „Chci tě konečně poznat.“

Proč se otec se synem poznají pár dní předtím, než se definitivně rozejdou? pomyslel si otec hořce.

„Všechny zásadní rány osudu na mě dopadly v dětství a v pubertě... Když si vezmu, že v těchhle letech se formuje osobnost člověka, tak se zpětně dívám, že ze mě nevyrost masovej vrah...“

Týniště – městečko s něco přes pět tisíc obyvateli, které kdysi nevystavěli na soutoku dvou říček, jak bývalo jinde zvykem, ale v uctivé vzdálenosti od něho. Každoročně na jaře zaplavené louky jim dodnes dávají za pravdu. Náměstí s kostelem, národním výborem, městskou poliklinikou, poštou a hotelem bylo v sedmdesátých letech dvacátého století dějištěm prvomájových oslav pod heslem *Proletáři všech zemí, spojte se!* a pravidelných pátečních trhů bez hesel. Do vilové čtvrti posadili místní komunističtí vládcí pár paneláků a další sídliště vyrostlo u lesa.

Obyvatelé nacházeli obživu ve velkém strojírenském závodě a v řadě menších – výrobou hudebních nástrojů počínaje a koželužnou konče. Žili své životy se starostmi všedního socialistického dne: jak sehnat toaletní papír nebo zápalky, dámské vložky, vepřovou kýtu na sváteční oběd nebo občas banány pro děti – a těšili se na šťastnou komunistickou budoucnost, kterou jim vládcí slibovali. Proto je jednou za čtyři roky zvolili znovu – se stoprocentní účastí u voleb, tu už si komunisti ohlíželi. Říkalo se tomu volby, ale nebylo z koho vybírat, všechno bylo předem dané, takže se tou smutnou parodií zabývat nebudeme. Ale žili na zdravém vzduchu. Auta byla většinou jen pro podniky, a tak veškeré přesuny domorodci uskutečňovali na jízdách kolech – v létě, v zimě, v dešti s deštníkem nad hlavou, jindy s cigárem v ruce, s dítětem na sedačce, se psem na vodítku.

V tomhle prostředí se v jednom z rodinných domků narodil roku 1977 Marek Hůlka. Prožil zde bezstarostné dětství, v létě s mičudou u nohy, v zimě na bruslích nebo na běžkách, občas s pionýrským šátkem kolem krku. Bezstarostné dětství však skončilo s poznáním, že část jeho těla, která v budoucnosti zřejmě nebude bezvýznamná, neodpovídá normě.

Netrvalo dlouho a přišla druhá rána osudu.

„Těšíš se do školy, Marečku?“

Babička bydlela v malé chaloupce nedaleko nádraží hned vedle silnice a železniční trati a Marek u ní byl během deseti minut chůze.

„Ale já nevím, babi,“ odpověděl otráveně. „Prej se tam sedí v lavicích a musí se poslouchat... Já bych radši byl na hřišti.“

„To ti věřím,“ zasmála se babička. „Jenže ve škole tě naučí spoustu věcí, které musíš znát, abys byl úspěšný v životě, víš? S hloupým klukem se žádné děvče bavit nebude... A na tom tvým hřišti se naučíš leda tak sprost'árny od kluků.“

„Ty už umím.“

„No tak vidíš,“ řekla babička přísně. „Nejvyšší čas, aby ses začal učit něco kloudného.“

Maminka si vzala v práci týden dovolenou, aby pomohla synkovi s adaptací na novou životní etapu, neboť správně tušila, že první náraz disciplíny může jejích přírodním potomkovi přivodit šok. S babičkou byla domluvena, že po škole bude chlapec chodit k ní.

Třetí den přišel kluk ze školy se slzami v očích.

„Copak se stalo?“ zeptala se maminka znepokojeně.

„Děti se mi smějou,“ popotáhl nosem a koutky úst mu klesly.

„A to proč?“

„Že prej koktám.“

„COŽE?“

Vrhnul se jí kolem krku, slzy mu stříkaly z očí a vzlykal.

„Že-prej-kok-tám...“

Maminka odtáhla střapatou hlavičku, dívala se mu do očí a řekla: „Ale tohle přece vzlykáš, to není žádné koktání...“

„Nojo – teď! Ale ve škole přitom neřvu...“

Maminka mu utírala kapesníkem slzičky.

„Počkej, uklidni se... Co to je za nesmysl? Vždyť se spolu normálně bavíme... Já jsem tě nikdy neslyšela koktat!“

Uzlíček neštěstí si dlouze povzdechl.

„Když mě paní učitelka vyvolá, tak se mi to někde tady,“ ukázal na krk a pus, „zadrhne a nechce to ven...“

Tohle prohlášení malého žáčka maminku znepokojilo. Protože však byla ženou činu, sebrala se a vyrazila do školy. Učitelka prvňáčků byla příjemná starší dáma s obdivuhodnou trpělivostí, která bohužel Markova slova potvrdila.

„Paní učitelko,“ vyrazila ze sebe maminka zoufale, „ten kluk nikdy v životě nezakoktat!“

Teď bylo na učitelce, aby nasadila překvapený výraz.

„Jste si tím jistá?“

„Bože, jsem jeho matka... Vím o něm všechno.“

Učitelka zavrtěla hlavou.

„Tak to je divné... Možná to bude tím přechodem do kolektivu... Víte, každé dítě to zvládá individuálně... Byly zvyklé na volnost, měly svůj okruh kamarádů a najednou je všechno jinak, mají povinnosti, občas musí mluvit před spolužáky... To všechno na něho mohlo zapůsobit, že je možná trochu přecitlivělý. Dám pozor, aby se mu děti nesmály, a uvidíme za pár dní... Já myslím, že se to spraví samo...“

Jenže se to nespravilo. A co víc – netrvalo dlouho a Marek začal koktat i doma.

Nastal několik roků trvající boj s vadou řeči. Střídavě maminka, tatínek i babička doprovázeli chlapce na různá lékařská pracoviště, od praktického doktora přes psychologa až k odborníkům na logopedii. Kluk se učil dechovým cvičením, četl nahlas, zpíval si pro sebe, postupně, jak se mu rozšiřovala slovní zásoba, se zkoušel i vyhýbat těm nejnebezpečnějším slovům, ale po letech museli všichni zúčastnění smutně konstatovat, že veškeré úsilí žádné „slyšitelné“ zlepšení nepřineslo.

Nicméně, přes to všechno se Marek celou tu dobu učil s vadou žít. Hrál fotbal za týnišťské žáky a dorostence, jako novopečeného studenta ho přijali k dobrovolným hasičům. V obou mužských kolektivech nikoho nezajímalo jeho slovní projev, ale především jestli dobře přihraje či dá gól anebo jestli dokáže spolupracovat při hašení požáru. A protože těch se po většinu roku nedostávalo, tak při nácvičku nebo při výjezdu k autonehodám. Při obou činnostech se používá ohraničená slovní zásoba – odborné okruhy jsou sice různé, ale škála

sprostáren je totožná – a Marek se naučil používat výrazy, které mu nedělaly potíže. Ovšem s několika výjimkami: jedno z nejpoulnějších zaklení znělo z jeho úst „*Do pi-piče!*“

Postupně se chlapec dopracoval ke zjištění, že s vadou řeči se dá žít tím lépe, čím víc toho člověk umí a dokáže to prodat svému okolí.

Vstřelený gól soupeři nebo úspěch hasičského družstva na závodech je sice fajn, ale jak mladý muž nabírá na rozumu, dopadají na jeho bedra křivdy osudu čím dál silněji.

„Babi, proč nemůžu bejt jako vo-vo-vostatní?“

Babička zalapala po dechu.

„Ale vždyť jsi jako ostatní, Marečku,“ řekla laskavě. „Jsi přece normální kolika... deseti... jede... dvanáctiletý kluk...“

„Dobře víš, že nejsem,“ vyhrknul vnuk hořce.

„Ale božítku,“ řekla babička rychle, „to, že máš jednu... hm, kuličku, to přece nikdo nevidí...“

„Ale slyší, babi, slyší!“ vykřikl kluk zdrceně. „Dyť ko-ko-koktám!“

„Aha!“

Babička se v panice snažila sebrat myšlenky.

„Podívej... Je to vůle Pána Boha a proti té my lidé nic nezmůžeme...“

Babiččin malý syn zahynul před dávnými lety pod koly opilého automobilisty a babička, aby z toho nepřišla o rozum, se spojila s Bohem. Útěchu nacházela v křesťanském učení a v kostele.

„Ale za co mě trestá ten Pán Bůh?“ zvolal vnuk zoufale. „Dyť jsem mu nic ne-ne-neproved!“

Babička si povzdechla.

„Ani můj František nevinný... Ale cesty Páně jsou nevyzpytatelné a my nikdy nedohlédneme na jejich konec... Někdy se ti něco právě teď jeví jako katastrofa, a po letech zjistíš, že to třeba byla jen nepatrná epizoda v tvém životě. A tak to jistě bude i s touhle tvou malou lapálií...“

„MALOU?“

„Ano, *malou!*“ řekla babička přísně. „Protože ses taky mohl narodit němý! A kdybys chtěl někomu něco sdělit, musel bys ho plácnout po rameni, aby se k tobě otočil, a potom bys mu šermoval rukama před obličejem a on by tě stejně nepochopil. Nebylo by to horší?“

Chlapec chvíli přemýšlel.

„Všichni se mi posmívají,“ povzdechl si posléze.

„Všichni určitě ne,“ zavrtěla hlavou babička. „Posmívá se ti pár hlupáků, kteří nestojí za to, aby ses s nimi zaobíral. Soustřed se na ty, kteří za to stojí. A hlavně si pamatuj: když budeš mít myšlenky, které budou lidi zajímat, a dokážeš je jasně

zformulovat, aby měly hlavu a patu... pak tě budou lidi poslouchat, i když budeš koktat.“

Pohladila vnuka po vlasech.

„Víš, v minulosti bylo hodně slavných lidí, kteří koktali, ale právě proto, že měli zajímavé myšlenky, si je lidstvo pamatuje po staletí...“

„No, kdopak třeba?“ zeptal se vnuk sklesle.

„Třeba... Nejslavnější byl řečník Démosthénés, o něm jsem se učila ve škole. Měl vadu řeči, tak chodil k moři a překřikoval příboj tak dlouho, až se jí zbavil. Dokonce si prý strkal do pusy kamínky a pak se snažil čistě vyslovovat... A aby toho neměl málo, jako ty...“

„Měl taky jenom jednu kouli?“ zeptal se vnuk s nadějí v hlase.

„...ještě mu samovolně škrubalo rameno. Tak si nad ně zavěsil meč a pokaždé, když cukl s ramenem, tak se bodl. Ten člověk se svým neštěstím bojoval!“

Marek ji poslouchal a nakonec si zhluboka povzdechl.

„Nojo,“ řekl rezignovaně, „příboj tu nenajdu... a po-po-pověsit si meč nad svou jedinou kouli, tak riskuju, že sebou škrubnu a...“

Tím ovšem už babičku dopálil.

„Víš co?“ řekla zostra. „Začátek tvé cesty je v tom, že se přestaneš litovat!“

Což bylo ale přesně to, čeho se Marek nemínil vzdát.

Marek dokončil základní školu v městečku, a protože nebyl hloupý, bez problému udělal přijímačky na stavební průmyslovku v nedalekém Hradci. Rozlehlý areál školy ve velkém městě ho nejdřív překvapil, ale brzy se s novým prostředím i spolužáky sžil. A byl příjemně překvapený, že se mu nikdo z nich kvůli koktání neposmívá. Ovšem to neznamenal, že i zde nemusel řešit spletité situace, které mu jeho vada připravovala.

„Paní profesorko, já tu báseň umím,“ ohlásil pevně v hodině literatury prvního ročníku, „ale když se ji tu po-po-pokusím přednášet, tak se básník z toho po-po-...“

„Posere blahem,“ doplnil jasným hlasem jeho soused v první lavici Vondráček a třída vybuchla smíchem.

„Hůlko...“, pronesla profesorka výhružným tónem, což se Marka dotklo.

„Spíš Vo-vo-vondráčku, paní profesorko,“ opravil ji. Ale sotva zahlédl blesky v jejích očích, dodal spěšně: „Chtěl jsem říct, že by se básník z toho po-po-pomínil... kdybych ten jeho skvost tady ko-ko-koktal. Ale můžu ho napsat na tabuli.“

„Víš co?“ rezignovala profesorka, „sedni si do lavice.“

„Ale já to opravdu umím!“

„Podívej, já ti opravdu věřím. A známkovat tě nebudu.“

Marek se vrátil do lavice, zhrzený, že nemůže podat důkaz o svých vědomostech.

„Hele,“ obrátil se k němu šeptem Vondráček, „dostal jsem skvělejší nápad. Secvičíme se a příště to přednesem jako dueto: ty budeš přednášet a já vždycky doplním to slovo, který ty bys vykoktal...“

„Ty seš ale vůl,“ zasyčel na něho spolužák. „Di s tím do pi-piče!“

„No vidíš,“ zašeptal Vondráček procítěně, „to je právě vono: já bych za tebe řek krásně *do piče!*“

Profesorka Hynková byla nádherný exemplář smyslné ženy po třicítce, vysoká samice obalená pružnou tělesnou tkání, která v upnutém oblečení vynikala při její chůzi po školní chodbě. Pozornost lačných prvků přitahovala plná ňadra, vyzývavě se pohupující ve velkém výstřihu, zatímco zkušenější čtvrtáci oceňovali i velký pevný zadek v těsné sukni a pevná stehna, která mohli občas zahlédnout při vyučování i zblízka. Neboť profesorka při výkladu s oblibou usedala na kraj katedry. Když do jejich třídy vstoupila poprvé, vyřeštil na ni Marek oči stejně jako ostatní, jenom na rozdíl od nich z jiného důvodu.

To je přece Judita Čuprová ze Zvonokos, pomyslel si ohromeně, co dělá na stovební průmyslovce v Čechách? Neboť přesně tak si smyslnou krásku při četbě knihy Gabriela Chevalliera představoval. Seděl vepředu u střední uličky blízko katedry a časem si tak mohl udělat přehled o její kolekci spodního prádla. Ale to bylo vše. Pohled na živočišnou krasavici uspokojoval jeho estetické citění, zatímco v nevybouřeném Vondráčkovi rozdmýchával pocity zcela jiné, což Marka mátl. Nejasně tušil, že na správné cestě je Vondráček.

Spolužáci Markovi jeho pozorovatelnou záviděli a Vondráček se zuřivě dožadoval, aby si s ním místo při češtině vyměnil. Marek však chladně odolával. Mírný zájem projevil, když Vondráček hodil do placu půl měsíčního kapesného, ale laskavě svolil, až když se vyťasil s kapesným za celý měsíc.

„A dopředu,“ vybafl na něho v nejasné předtuše možných potíží.

„Vyděrači,“ ucedil spolužák a položil na lavici peníze.

Markova intuice se ukázala být správná. Když se v následující hodině profesorka rozhlédla po třídě, zaostřila zrak na první lavici.

„Vondráčku,“ zahájila a výhružný tón v jejím hlasu se nedal přeslechnout, „proč nejsi na svém místě?“

Oslovený zalapal po dechu a Marek se pokusil zachránit svou investici.

„Von špatně slyší, paní profesorko, tak jsem ho pu-pu-pustil...“

„Špatně slyší... Hlavně, že dobře vidí! Já klidně přidám na hlasu,“ zahřímala profesorka, „a ty, Vondráčku, mazej na své místo!“

Za posměchu škodolibých spolužáků obešel zdrcený student lavici a Marek si přesedl zpátky na své místo.

„To máš těžký,“ naklonil se k Vondráčkovu uchu, „vona se chce dívat na krásného kluka...“

Nebyla to ta nejlepší útěcha.

„Tak já ti ten tvůj ksicht zmaluju tak, že tě příště přesadí dozadu,“ zašeptal zuřivě spolužák.

Ve třídě měli pět dívek, ale po celou čtyřletou dobu studia k žádnému sexuálnímu prnutí ve třídě nedošlo. Až do maturity v ní vládl kamarádský duch. A co se týče Marka, toho nejvíc zaujal blondatý spolužák Luděk z vedlejší třídy. Zprvu nevědomky, později trochu zmateně si Marek uvědomoval, že je rád, když ho vidí a může s ním prohodit pár slov. A pak se jednou na bramborové brigádě setkali u keříku při společném močení.

„Hele, ukaž mi ho,“ řekl náhle Luděk a Marek se k němu překvapeně obrátil.

„No, dobře,“ pochválil ho spolužák, „takovej vopálenej...“

„A ten tvůj?“ využil zvědavě příležitost Marek.

Luděk k němu vystrčil svůj nástroj.

„Páni, ten je bílej,“ překvapeně vykulil oči Marek.

Luděk se zasmál.

„Von je vylouhovaněj v chlóru, víš? Já hraju vodní pólo.“

Tím to skončilo. Oklepali své údy a rozešli se dál sbírat brambory. Ale v průběhu života se Markovi tahle scénu mnohokrát vybavila.

Samozřejmě že mu život občas krutou realitu připomněl. O prázdninách mezi druhým a třetím ročníkem byli na letní praxi v jedné východočeské vesnici, kde pomáhali dostavět kravín. Jednou večer si pár studentů vyšlo do místní hospody. Popíjeli svá piva, stejně jako parta místních mladíků u vedlejšího stolu. Těm se kluci z města zajídali už delší čas a čekali na jakoukoliv záminku, aby mohli ukázat, kdo je ve vsi pánem.

Pravda, studenti jim to usnadnili. První rozbušku hodil do placu neposedný Vondráček, když se jal vehementně vandrovat do místní krasavice Maruš. Přesídlil k jejímu stolu a se sladkou vidinou sexu před očima jí objednával panáka za panákem. Chasníci začali přemýšlet, kde a jak ho zbijou, když od vedlejšího stolu zaslechli procitěnou úvahu podroušeného studenta Chlubny o „vesnických buranech, který rozuměj kydání hnoje, ale serou se do stavitelství“, což byla pozdní reakce na dopolední urážku jeho zednického umění z úst místního zootecnika.

U vedlejšího stolu se vymrštil pořizek Venca.

„Cos to řek vo vesnických buranech, ty dacane?“ zařval na celou hospodu. „Chceš do držky?“

„Von tím ne-ne-nemyslel vás,“ snažil se situaci zachránit Marek.

„Hele, ty drž hubu, ty ko-ko-ko-koktale!“ obořil se Venca na Marka. „A běž ko-ko-ko-kokrhat někam na smetiště!“

Za své pohotové využití protivníkovy slabiny sklídl bouřlivý potlesk kamarádů. Marek zčervenal ponížením.

„Já jen ko-ko-koktám, vole,“ opáčil důrazně, „ale ty seš ko-ko-kokot! A ko-ko-kolosální!“

Řídní filozof Rubáček sledoval jeho projev okouzleně. *Von si to ten vůl ani trochu neusnadní, žasnul v duchu. Moh by mu snadno říct, že je čurák a velkej, což by bylo významově totožný, ale von, bojovník, se vytasí s ko-ko...*

Svým prohlášením Marek odpálil nálož. Chasníci vylítli a vrhli se na studenty. Ti pod nečekaným nápirem nejprve klesli k zemi, ale vzápětí jim trochu pomohl hostinský, když všechny bojovníky bez rozdílu původu vykopal na náves, aby mu nepoškodili zařízení lokálu.

Vondráček se malátně zdvihl, když se klubko rváčů řítilo kolem něho, ale Maruš ho stáhla na židli.

„Nech je, vole,“ řekla mu těžkým jazykem, „třeba mu tu hubu spraví, že přestane koktat.“

A Vondráček uznal, že by na tom něco mohlo být.

Bitka na návsi skončila nerozhodně. Když se aktéři unavili, dali se na strategický ústup za vykřikování výhrůžek do budoucna. Zválení a potrhání studenti se posbírali z prachu a vydali se vlahou nocí k noclehárně. Po pár krocích si všiml Koblasa, že nejsou všichni.

„Počkejte, kluci... Marek tu není.“

Chvilí se dohadovali co dál, ale pak usoudili, že nejspíš chtěl jít domů sám. Jen Koblasovi to nedalo a vrátil se. Spolužáka objevil kousek od návsi sedícího pod rozlehlým dubem. Košili měl roztrženou a z nosu mu tekla krev.

„Co tu děláš?“ zeptal se Koblasa. „Proč nejdeš s náma domů?“

Marek popotáhl nosem.

„Sedím tu. A lituju se.“

„Seš vadnej?“

„Jo. Proto se lituju.“

„Ale ne... tak jsem to nemyslel,“ řekl Koblasa, ale Marek ho nevnímal.

„Sotva tu svou hubu vo-vo-votevřu, je malér. Přestanu mluvit. Budu jen psát.“

Koblasa si sedl vedle něho.

„Ty a němej, jo? Dovol, abych se zasmál. Dyť bys to nevydržel...“

Přiblížil svůj obličej k Markovu, aby mu dobře viděl do očí.

„A taky by to byla škoda,“ dodal tiše, „protože jseš báječnej kluk. A to tvoje koktání by nám už chybělo.“

Tehdy si Marek jasně uvědomil, že každý protivník hledá slabiny nepřítele a že na to musí být připraven. A nenechat se tím zlomit. Protože svou mužskou okrasu nikde na odív nevystavoval, jednalo se o jeho koktání. Zatím.

Ale na obzoru se už pomalu vynořovala temná mračna, jež měla na jeho bedra přinést můru daleko strašnější, můru, které se nezbaví po celý život.

Mladší muž se pozorně zadíval na starého.

„To je zvláštní... Vždyť ty už vůbec nezadrháváš!“

Otec se smutně usmál.

„Možná je to tím, jak už mi dochází síla. Asi je to symbolický... na začátku svého života jsem nekoktal... a pak zas ke konci...“

Někdy kolem dvanáctého roku se Marek začal víc zajímat o své pohlaví. Což o to, svou jednu kuličku už měl prozkoumánou víc než dost, ale o život se začínal hlásit i jeho dosud ladem ležící úd. Probouzel se s tuhým, a než se mohl vydat do koupelny, musel chvíli zůstat ve dřepu. Ale časem i s tuhým uléhal; pak se obrátil na břicho a usilovným třením o prostěradlo si působil příjemno. Nakonec se od kluků dozvěděl o masturbaci, která ho jako věrná družka začala provázet životem.

„Je to dobrý hned po ránu,“ poradil mu Pepan Vladařů. „Jednak seš už připravenej a jednak se ti nepostaví třeba při vyučování.“

Což však neplatilo pro všechny hochy, jak tu a tam Marek zjistil pohledem po třídě. Spolužáci občas přinesli do školy nějaký lechtivý časopis, a tak o duševní inspiraci při masturbaci neměl Marek nouzi. Dost dlouho ho ani neznepokojovalo, že si ke svému vzrušení nevybírá erotické obrazy žen, ale jeho zájem přitahují mužské orgány. *Normální poměrování*, myslel si tehdy, *budu mít taky takovej?* Konečně, i populárně naučné materiály mluvily o nevyhraněném poměru k pohlaví v letech dospívání...

Kamarádil s dívkami stejně jako s kluky. Ale s přibývajícimi roky si začal uvědomovat, že se spíš ohlédne za pěkným klukem než za sličnou děvou. To ho znepokojilo. Na plovárně pozoroval korzující páry, ale jeho pohled pokaždé sklouznul k pánským plavkám. Vyvolalo to v něm neklid a zmatek. *Takhle to přece nesmí být*, uvažoval nešťastně, *tohle nechci...* V panickém strachu, že sklouzne do propasti, začal nadbíhat dívkám, ale tak nemotorně a křečovitě, že ty se mu rychle pakovaly z cesty. Měl jedno varle, koktal a nad sebou měl hrozbu, kterou ani nechtěl pojmenovat. Začínal propadat depresi.

V polovině června 1994 uspořádali týnišťští hasiči lidovou veselici. Kdysi bývala na prvního máje, ale v nové době nějak vymizela a také usoudili, že červené datum je vhodnější: skýtá větší naději na pěkné počasí a náhodné párečky tak mají lepší příležitost odskočit si do blízkých křovisek vybit nashromážděnou energií. V sokolovně se dalo tancovat, na okraji hřiště pak opékali sele a pořádali další kratochvíle.

Bylo už dost pozdě, když Marek dorazil ke keřům na okraji fotbalového hřiště, rozepnul poklopec u kalhot a s rozkoší vychutnával pocit úlevy, jak se nahromaděná piva dostávala z jeho útroh na světlo boží. Pak oklepal, zasunul

a vrávoravým krokem se vracel do sálu. V půli cesty ke vchodu se srazil s Miluškou Jandovou. Taky už měla svou hladinku alkoholu v krvi.

„Ahoj, krasavče,“ přivítala ho rozverně a roztáhla ruce, aby ho polapila.

„Ahoj, kra-sa-vi-ce,“ objal ji a přitiskl svou tvář na její. *Musím to zkusit, musím to už s některou zkusit*, bušilo mu ve spáncích.

Visela na něm a jazykem škádlila jeho levé ucho.

„Vždycky jsem si představovala, že budeš první, kterej mi to udělá,“ šeptala smyslně. „Ale tys vo mě nikdy ani pohledem nezavadil. Natož něčím jiným...“

„Tak jo,“ opáčil Marek dychtivě. „Dneska bych za-za-zavadil, jestli chceš... Už něco jinýho zdvímám...“

Odtáhla se, dívala se mu do očí a zklamaně vtřela hlavou.

„Už nebudeš první...“

„To nevdá, druhéj taky dobrej,“ zaškemral.

„Ani druhéj,“ řekla zlomeně.

Marek nemínil donekonečna počítat milence Milušky, která, jak viděl, neztrácela zbytečně čas.

„Mně je jedno, ko-ko-kolikátej budu,“ zachroptěl roztouženě, „ale ty musíš být má první...“

Jako z harlekýnky! To Milušku vykolejilo.

„Páni,“ vydechla užasle, „a já myslela, žes tady vobskákal všechny kamarádky – až na mě. A ty zatím...“

„...jsem se na tebe šetřil.“

Taková obětavost Milušku dojala. Zakymácela se a strhla chlapce na sebe. Rukou si přitáhla jeho hlavu a nos mu zarazila do svých plně vyvinutých ňader.

„Vochutnej můj kozy,“ zašeptala, „a pak tě naučím milovat, ty můj prvňáčku... Panice jsem ještě neměla.“

Marek ji vzal za ruku a táhl ji do nedalekých křovisek.

„Nejdřív dej džíny na zem,“ poručila Miluška. „A vyndej z nich pásek – nechci mít přezku v zádech. Nebo někde jinde,“ zachichotala se.

Mládenec ze sebe strhal oděv, nervózně vytáhl pásek z kalhot a rozprostřel je na zem. Miluška na ně klesla a roztáhla nohy.

„Něco ze mě sundej a něco si ty nandej,“ řekla roztomile.

Marek sáhl do kapsy košile pro kondom. Rozčileně zuby trhal obal a z mozku zoufale vysílal rozkazy někam dolů: *Postav se mi! Tak se, k čertu, postav!* Až náhle...

„To snad ne!“ zaúpěl hystericky. „Já jsem ho rozkousal!“

„To nevdá,“ utěšila ho Miluška. „Já jsem zdravá a ty seš prvňák... Ale natrénuj to, budeš to potřebovat...“

Přes dívčinu psychickou a vzápětí i fyzickou pomoc jeho úd stále nevykazoval onu míru tuhosti, kterou vyžaduje úspěšná soulož. Serval Milušce z těla

kalhotky a osvobodil její bujně vnady z podprsenky. Miluška vrněla blahem, ale ani pohled na její svůdně rozvalené balóny mladého muže blíže vytčenému cíli nepostrčil. *Ztuhni, bože, ztuhni!*, dovolával se zoufale Boha, když nepomohly mocnosti pekelné, ale marně. Bůh možná ztuhnul nad troufalým přáním zoufalce, leč nepomohl. Marek zavřel oči a na promítacím plátně jeho duševního zraku se zjevili souložící muži. Ve smyslných polohách užívali sexu, který panic hltal v pornografické literatuře, pomohla i domluva údu pravou rukou... a náhle pocítil, že je na dobré cestě. Nedočkávkavě zalehl dívku a zasunul.

„Ty divochu,“ zašeptala Miluška a vyšla mu vstříc.

A Marek bušil jako o život. *Jsem vítěz, jsem king!* křičelo jeho vnitřní já, ale v zavřených očích mu stále skotačili nazí muži v panickém strachu, že vyměkne a k vrcholu nedojde. Avšak dorazil, a dost rychle.

„A nezapomeň včas vytáhnout,“ lapala Miluška po dechu, jak ji buchar mladého samce postrkoval po trávníku.

Varování přišlo v poslední chvíli. Marek začal hekat, rychle se vysvobodil z dívčina těla a přetočil se na bok. Vzápětí Miluška zaslechla rachot kapek dopadajících na blatouchové listy.

„Vy hasiči máte ale stříkačky,“ řekla uznale, zatímco Marek ležel na zádech a zhluboka oddechoval. „A jste takoví rychlí,“ pokračovala, ale už bez viditelného nadšení. „Asi jak spěcháte..., aby vám to neshořelo dřív... než si trochu zastříkáte...“

Rukou mu čechrala vlasy a chlapec jí to mechanicky oplácel.

Adam shlížel na ležícího otce s úžasem.

„Tak tys přišel o panictví v sedmnácti a s holkou?“

„Jo. Zoufale jsem si přál být normální a zkoušel jsem všechno... A co ty?“

Adam v úžasu vytřeštil oči.

„Copak ty si to nepamatuješ? No prosím, a já myslel, že díky tomu darku na to nezapomeneš do smrti,“ dodal zklamaně. „Já ještě na gymplu... v septimě, nebylo mi ani sedmnáct. Měli jsme tehdy ve škole nějakou párty a pak se nás několik přesunulo ke spolužačce, která měla volný byt. Popíjeli jsme a jedna holka po mně vyjela, tak jsem spolupracoval, až jsme se dostali do postele...“

„Počkej, a tys měl kondom?“

„Jo, vždyťs mi je dával k Vánocům a pak mi je cpal do kapes.“

„A jaký to bylo?“

„Takový... neumělý. Což o to, o ztopoření jsem starost neměl: jak jsem ji svlíkal a hladil všude... páni, byl jsem všude poprvé, tak mi stál jak bajonet ze švédský oceli, ale potom, když jsem se do ní dobýval a narazil – byla panna, tak to bylo takový... no, nic moc. Nakonec jsme prali prostěradlo. A ty? Pak už s holkou nic?“

„Ne. Nadlouho nic.“

Pocit hrdosti z toho, že v sedmnácti letech konečně přišel o panictví, netrval dlouho. Vzápětí ho vystřídal úděs ze zjištění, že milovat se s ženou dokáže, jen když přitom bude myslet na muže. *Takhle mám žít?* přemítal úzkostně. *Najít si ženu, slíbit jí lásku a věrnost a při každém milování úporně myslet na někoho jiného, zplodit děti, abych se zařadil... a pak jednou stejně podlehnout svým pudům, protože přetvařovat se celý život nesvedu, opustit rodinu... zostudit ji i sebe a začínat znovu... kde?... s kým?... jak?...*

Jednou míjel na chodbě školy dva kluky a zaslechl, jak jeden říká druhému „do sadů bych, vole, večer nešel – scházej se tam teplouši.“ Chtěl na tu větu zapomenout, ale ona se vracela se stále větší naléhavostí. Nakonec podlehl; jednoho říjnového dne nechal ujet svůj vlak a vydal se do ztemnělých sadů. Procházel jimi nazdařbůh, ale kromě jednoho zachumlaného pospíchajícího chodce nikoho nepotkal. Zklamaně a s pocitem hanby se vydal na nádraží.

Jenže semínko bylo zaseto. Za týden ohlásil rodičům až noční příjezd, vymluvil se na třídní mejdan, pár hodin poseděl v hospodě u piva a do sadů vyrazil až po deváté hodině. Procházel po stezkách, když zahlédl mihnoucí se stín. A za chvíli další. Rozbušilo se mu srdce. Ale stín, který zmizel za hustým křovím, ho magicky přitahoval. Pomalu se vydal za ním a narazil na chlápka mezi třicítkou a čtyřicítkou, který si ho pečlivě prohlédl. Pomalu k němu přistoupil a rukou zkušeně prozkoumal jeho rozkrok. *Takhle to asi chodilo na trhu s otroky*, napadlo při tom Marka zmateně. Jeho ústrojí bylo shledáno přijatelným, protože chlapík mu rozeplnul zip u bundy a současně si ho přitáhl na tělo. Marek ucítil slabý zápach alkoholu. Začínal být jako v transu. Rozeplnul bundu svého protějšku a ruce vnořil pod jeho košili. Ucítil teplé mužské tělo... a byl ztracen. Jenže chlápkuvi šlo jen a jen o vlastní ukojení. Po krátkých hrátkách stlačil Markovu hlavu ke svému rozkroku... Když byl hotov, natáhl si kalhoty a beze slova odešel.

Markovi se třáslы nohy a musel se opřít o strom. Byl rozdrážděný a v šoku. Ale potom se z úkrytu křovisek vynořil další muž, který je předtím šmíroval, poklekl před neukojeným chlapcem a stáhl mu kalhoty. Pomohl mu dospět k orgasmu a pak... Marek si spěšně natáhl kalhoty a beze slova odešel.

Za oknem nočního vlaku se míhala spoře osvětlená lidská sídla, na která se snášelo podzimní listí. *Tak tohle má být můj život?* zmateně přemítal mladík při vzpomínce na sexuální dobrodružství. *Takhle budu chodit žebrať o trochu sexu? Bez lásky?*

Byl rozhodnutý do sadů už nikdy nevkročit. Jenže sotva probuzený sexuální apetit mladého samce je jak rozbouřený potok, v který se promění mírumilovný potůček po jarní průtrži mračen. Za týden se vydal do sadů rovnou po školním vyučování. Bez váhání prošel křovím na známé místo a čekal. Listopadový podvečer byl temný a na plácek dosahovalo jen sporé světlo jedné z lamp. Marek stál u keře, ruce v rozkroku. A náhle do toho světla vstoupil muž. Teprve když muž

přišel až k němu a v úsměvu ukázal svůj zkažený chrup, Marek zděšeně zjistil, že muž je starý. Muž se stále usmíval, když spustil kalhoty a v matném světle se objevil jeho povadlý úd. Marek chtěl zařvat hrůzou, ale krk se mu stáhl a on nebyl schopen ze sebe dostat ani hlásku. Díval se na své stáří.

V náhlém popudu se obrátil, prorazil křoví a dal se na útěk. Utíkal celou cestu až na nádraží. Teprve ve vlaku si začal srovnávat myšlenky. *Nejsem normální. Nikdy nebudu jako mí kamarádi. Nebudu mít rodinu, děti... Jsem gay, homosexuál, buzerant, teplouš. Teplouš na maloměstě. Táta se propadne hanbou, protože kamarádi se mu budou posmívat. Máma přestane vycházet z domu, protože nesnese poznámky sousedek. Ostuda po celým městě. Oba mě zavrhnou. Kamarádi se mě budou štítit. A já? Já se budu toulat po parcích a budu škemrat o sex. Dokud jsem mladej, bude o mě možná zájem. A potom? V tmavém okně vlaku se mu zjevila tvář starce. V té tváři se rozplývala poslední kapka naděje, že ho ještě někdy polaská ruka mladého muže. Starej opuštěnej buzerant. To mě čeká.*

Vlak zastavil v Týništi. Rozrušený Marek vystoupil a vydal se na cestu k domovu. Jenže hned u východu z nádraží ho dohonila Eliška Bártů. Výjimečně se též zdržela ve městě.

„Mně neutečeš!“ zašeptala mu zezadu do ucha a zahákla se mu za paži.

„Ahoj,“ trhnul sebou překvapeně. Nebyl dvakrát nadšený, ale aspoň mu na chvíli zahnal neradostné myšlenky.

„Že mě doprovodíš na náměstí?“ zaškemrala se svůdným úsměvem. „Už je tma a s takovým chlapem se aspoň nebudu bát.“

Krásná a chytrá Eliška chodila s Markem na základku a nyní, podobně jako on na průmyslovku, dojížděla do Hradce na gymnázium. Občas s ní ve vlaku prohodil pár slov, stejně jako s ostatními kamarády.

„Marku,“ zahájila bez otálení konverzaci, „můžu se tě na něco zeptat, aniž bys... aniž by ses naštvál?“

„Jo.“

„Všichni kluci běhají za holkama jak vztekli, jen aby náhodou nezůstali na ocet. Jenom tebe jsem nikdy neviděla... Proč si třeba nevšimneš mě?“

Markovi se roztřásl vnitřností. *Ježíšikriste*, pomyslel si zmučeně, *vono nestačí, že před nima kličkuju jak zajíc... teď po mně jedna skočí a bez skrupulí zatne drápy...* Zastavil se a díval se dívce do očí. Těžko skrýval naštvání.

„Jsem nesmělej. Neumím to s ho-ho-holkama,“ řekl důrazně. „A ty seš v rajónu jednička. Naháněj tě všichni kluci a ty si můžeš vy-vy-vy-bírat.“

Chtěl pokračovat v cestě, ale tentokrát si ho přidržela Eliška.

„A co kdybych si chtěla vybrat toho nejhezčího a nejsprávnějšího kluka,“ řekla vážně, „i když to s holkama neumí. Nebo právě proto.“

„Eliško...,“ vydechl překvapeně. Dál nevěděl, co má říct, a jen se jí zoufale díval do očí.

Začervenala se.

„Nezlob se,“ sklopila hlavu, „pořád se má za to, že aktivní má být muž, jenže... i mně se zdálo, že jsi trochu... nesmělý.“

Marek mlčel a dívka ho vybidla k další chůzi. Až po chvíli se její partner vzpamatoval.

„Ty ses mi vždycky líbila, Eliško,“ řekl vřele a pohladil ji po ruce. „Jenže to moje blbý ko-ko-koktání...“ *Na něco to musím hodit, víš?* „S klukama jsem si to uměl vy-vy-vyřídít, když se smáli, ale s holkama... Tak jsem na ně přestal myslet.“

Chvilí kráčeli mlčky, až se ozvala dívka.

„A nechceš to teda zkusit... když máš příležitost?“

Vůbec nepřemýšlel.

„Chci,“ vyhrknul spontánně. „Moc bych chtěl... s tebou...“ *Co to děláš, pitomče?* ozvalo se jeho vnitřní JÁ zděšeně, *do čeho se to řítíš? Odpáknij ji, dokud je čas, než si zaděláš na další malér!* Ale Marek nedbal. V panice si vybral nejlehčí řešení, které bylo po ruce. Eliška se zastavila a zkoumavě si ho prohlížela.

„Dobře,“ řekla nakonec, „tak mi zítra drž místo ve vlaku, ano?“

Přistoupila k němu a zlehka, jako vánek, ho políbila na rty. Odtáhla se a dívala se mu do očí. *Teď jsem na radě já... dokázat, jak to myslím vážně...* Naklonil se k ní a přisál své rty na její. Zlehka je přejížděl jazykem, až dívka povolila a dovolila mu vniknout dovnitř. Hledal její jazyk... a s hrůzou si uvědomoval, že necítí nic... vůbec nic. Líbal ji a propadal beznaději. Vybavil si vášnivé líbání s náhodným milencem v parku, které hrozilo protržením jeho kalhot, a bylo mu jasné, že i kdyby se snažil sebevíc, Eliščinu naděje nenaplní, a nejenom to – nikdy nenaplní naděje žádné ženy. Povolil stisk a odtáhl se.

„Tak zítra,“ špitla Eliška. „Už to dojdu. Ahoj.“ A zmizela v postranní uličce před náměstím.

Jako ve snu došel Marek na liduprázdné náměstí a sklesl na lavičku. Sbíral rozběhnuté myšlenky a postupně mu začínalo docházet, na co si zadělal. *Začnu se přetvařovat, budu jí dokazovat svou lásku, krůček po krůčku budu směřovat k manželství, abych žil stejnej život jako všichni okolo... budu poslouchat řeči o dětech, o vnoučatech... pak se zatnu a nějaké zplodím... a každý pohled na mladýho kluka mi bude rvát srdce... Ne, ne... já jsem přece jinde... Panebože, ale kde vlastně jsem?* Zvrátil hlavu k obloze a vysoko nad sebou uviděl na jedné straně krásnou tvář Elišky a proti ní zkrabatělou tvář starce z hradeckých sadů. A nad nimi na něho chladně shlížel Bůh.

Poznání, které se nejprve jako bouřkové mraky několik let pozvolna nořilo zpoza obzoru a poté se jako těžká černá nestvůra hrozivě rozprostřelo nad Markovou hlavou, konečně udeřilo jako blesk. *Ne, to nedopustím. Nechci žít takovej*

život... A nebudu čekat, až se to tu na mě provalí. Zabiju se, rozhodl se rázně, tohle už je moc... Na víc už nemám sílu. Bůh je můj svědkem, že jsem se snažil bojovat, ale to jde jen po určité mez. BŮH!

V rohu náměstí, spoře osvětleném několika pouličními lampami, uviděl kostel. Pohlédl na jeho kříž a pak zvrátil hlavu k nebesům. Lidské tváře zmizely, ale zdálo se mu, že mezi mihotavým svitem bledých hvězd na něho posměšně shlíží Bůh.

„Ale nejdřív si to vy-vy-vyřídím s tebou, parchante hnusnej!“ zařval z plných plic. „Ať se pak třeba budu smažit v pekle!“

Bylo před šestou večerní na konci listopadu a ve vzduchu už byla cítit nastupující zima. Marek vzal za kliku dveří, otevřel je a vřítíl se do liduprázdného svatostánku. Zaujat jen sám sebou, vůbec se nepodivil, že v době vykrádačů svatostánků je chrám volně přístupný. Neohlížel se napravo ani nalevo a střední uličkou mezi dřevěnými lavicemi skoro běžel k oltáři. Před ním sklesl na kolena.

„Co jsem ti udělal?“ křičel vyčítavě s pohledem upřeným na monstranci uprostřed. „Čím strašným jsem se provinil jako ne-ne-nemluvně, žes mi dal jen jednu kouli? Čím jsem tě urazil jako kluk, žes na mě seslal ko-ko-koktání?“

Nešťastný jinoch bušil oběma rukama do dlažby chrámu.

„Ale to vobojí ti ještě nestačilo... ty jsi ze mě musel udělat bu-bu-buzeranta! Vyřadit mě z lidský společnosti! Proč mě nenávidíš?“ kvílel Marek a jeho řev stoupal pod chrámovou klenbu, odrazil se od ní a prostorem pronikal až k posledním lavicím.

Bůh neodpověděl.

„Já se zabiju, ale pa-pa-pamatuj si dobře,“ zavzlykal Marek, „mým vrahem seš TY!“

Pak se rozbřečel. Vyl jako raněné zvíře, které za chvíli dobije ruka lovce. Řval bez zábran, poněvadž věděl, že to je naposledy a že se už nemusí před nikým přetvařovat. A tak ani neslyšel otočení klíče v zámku dveří... A vyváděl by dál, kdyby náhle neucítil na své hlavě ruku, která ho pohladila, a neuslyšel melodický mužský hlas.

„Vyplač se, synu, ze svého bolu, ale nespílej našemu Pánu... On dobře ví, co činí... Sesílá na nás, nedokonalé lidské tvory, zkoušky, někdy hodně těžké... ale my nesmíme podléhat malomyslnosti. Důvěřuj svému Bohu...“

Marek vzhlédl usazenými očima. Před sebou rozmazaně viděl mladého muže v černé sutaně. Ten si klekl vedle něho a do rukou vzal jeho hlavu. Sám měl před sebou zkoušku nejtěžší. Kolikrát ve svých snech hleděl do očí mladého chlapce, kolikrát líbal jeho rty a hladil nahé tělo... a kolikrát potom zoufale bičoval své tělo, poléval je studenou vodou a prosil Boha o odpuštění hříšných představ. Teď měl hlavu vysněného jinocha ve svých rukou. V dlaních cítil teplo jeho kůže

a tep jeho srdce... *Pane můj na nebesích*, vyslal zmučeně svůj němý vzkaz kamsi ke kostelní klenbě, *ani já už nemůžu dál... Každý večer přemáhám svou mysl i své hříšné tělo, ale už nemůžu... Nemůžu mít v rukou hlavu toho krásného mladíka a říkat mu naučené fráze, zatímco celá má bytost touží se s ním milovat... Vím, řítím se do pekla, ale nemůžu jinak... Už nemám sílu...*

„Dovol mi smýt tvé slzy, jako náš Pán omyl nohy svým učedníkům při poslední večeři,“ uslyšel Marek sametový mužský hlas.

Zachvěl se a fascinovaně nastavil tvář. Druhá tvář se přiblížila k jeho a za chvíli Marek ucítil horké mužské rty, které jemně vysávaly pramínek slané tekutiny pod jeho okem. Chlapec měl zavřené oči a držel, protože mu to bylo příjemné. Postupně v něm narůstalo cosi... cosi nedefinovatelného, ale...

Bože, já ti tak spílal a tys mi poslal anděla, pomyslel si zmateně, *a snad mého vyznání...*

Pootočil hlavu, aby kněz mohl slíbat slanou stružku pod druhým okem. K horkým rtům se přidal jemný jazyk a obou mužů se zmocňovalo vzrušení. Marek rukama uchopil hlavu anděla, nepatrně ji pootočil a přitahoval k sobě, až se jejich rty spojily. Pak ho začal pomalu a jemně líbat. Sjel rukama na jeho záda, sevřel pevně tělo mladého muže a pomalu ho stáhl za sebou na dlažbu.

„Otče...“

Ještě zadýchaný přerušil Marek velebné ticho chrámu. Jejich milování bylo, jako když se ve vesmíru srazí dvě komety a v náhlém výbuchu vášně vyvrhnou svá nitra do nekonečna. *Páni*, překvapeně si uvědomil Marek, *voba jsme dosáhli vrcholu a rukama jsme na ně nesáhli...*

„Neříkej mi prosím otče... Tohle žádný otec se synem nedělá...“

„Ale vy jste mi řekl synu,“ připomněl trochu vyčítavě Marek.

„Ano,“ řekl nešťastně kněz Pavel (32), „to jsem si ještě myslel, že ti poskytnu duchovní útěchu. A ne že spolu skončíme v těžkém hříchu.“

Hřích? V Markovi se něco vzepřelo. Proč by to, co smíšené dvojice dělají s požeňnáním, pro ně mělo být hříchem?

„To není pravda,“ zaprotestoval vášnivě. „My jsme spolu nespáchali žádné hříchy! My jsme se přece čistě mi-mi-milovali... Tak čistě jako možná málokterý he-he-heteráci... A VON to viděl... VON si to přál, rozumíš?“ skoro křičel Marek do tváře muže, který ležel pod ním nahý na schumlané černé sutaně. „Já jsem se chtěl zabít! TO by byl hřích! A tvému Bohu jsem před tím přišel vy-vy-vynadat za všechny rány, který mi nadělil. A von uznal, že už to přehnal, a seslal mi do náruče krásného anděla... Rozumíš?“ zatřásl Marek chlapíkem pod sebou a s *otcem* si přestal lámat hlavu. „Tebe mi seslal Bůh, abys mi zachránil život, a tys mi ho zachránil... A nesmíš si vy-vy-vymejšlet hříchy...“

Poprvé po milování se chlapík usmál.

„Máš pravdu,“ řekl svým měkkým hlasem. „Jsem rád, že si mě Bůh vybral k takovému důležitému úkolu a že jsem mohl být jeho nástrojem k tvému prozření.“

„Nádherným nástrojem,“ řekl Marek okouzleně a políbil muže na ústa. „Teprve dnes jsem po-po-poznal lásku...“

Muž pod ním se zavrtěl.

„Jestli mě hned nepropustíš, nastydnou od podlahy a budeš mě léčit...“

Mlčky se oblékli a kněz Marka doprovodil ke vchodu. Odemkl a Marek se k němu obrátil s prosebným výrazem ve tváři. Kněz chvíli váhal, a pak tiše řekl: „Už se nikdy nesmíme setkat.“

Chlapec sebou trhnul, jako by mu vrazil nůž do boku.

„To ne,“ řekl prudce. „Ty mě musíš vy-vy-vyslechnout. Já nikoho nemám. Kdybych se zabil, tak to bylo jednoduchý. Ale tys mě vrátil do života... To bude strašně těžký... S tím mi musíš po-po-poradit...“

Mladého kněze se zmocnilo strašné zoufalství. *Proč já? křičelo jeho nitro. Pročs na mě seslal takovou pohromu, které nejsem schopen vzdorovat? Vždyť já ti chtěl oddaně sloužit a zatím se s tímhle klukem neodvratně řítit do plamenů pekelných. To je tvá vůle, Pane?*

Zadíval se do stupňujícího se zoufalství v chlapcově tváři, hluboce povzdychl a řekl: „Tak ano, přijď zítra večer na faru.“

Sotva se ráno probudil, naskočil Markovi do očí film z minulého večera. Příšeří chrámu, zoufalství, vysvobození, milování s andělem... Jako ve snu absolvoval ranní hygienu, něco pojedl, naházel učení do batohu a vydal se na cestu do školy. Tvrdě procitl až při pohledu na budovu nádraží před sebou: *Eliška! Zděšeně se zastavil. Co dělat? Přece v tom nemůžu pokračovat... sedět vedle ní, držet ji za ruku... Ale ve vlaku jí nemůžu říct, že to byl omyl... Chvíli nerozhodně přemítal, až se otočil a pomalým krokem se velkou oklikou vydal na náměstí, aby počkal na autobus.*

Eliška prošla celý vlak, a když ho nenašla, pochopila, že ten nesmělý chlapec před ní zbaběle prchnul. Píchlo ji u srdce, ale především proto, že se tak ponížila, když mu nabídla svou lásku. *Tohle už nikdy nesmíš udělat, náno hloupá,* umínila si v duchu.

Ten den chytil student ve škole dvě pětky, protože se během vyučování duchem zmítal mezi vzpomínkou na skutečného milence a hrozbou začínajícího vztahu s budoucí milenkou. Kromě toho se styděl, že před Eliškou utekl. A protože nechtěl před sebou valit další nepříjemný balvan, s těžkým srdcem se navečer vydal k dívčině bydlíšti. Zazvonil, v patře se otevřelo okno a v něm se zjevila studentka. Odmítavě zakroutila hlavou a chystala se zavřít, když Marek sepnal ruce a zaprosil. Okno se zavřelo, ale zanedlouho se otevřely vchodové dveře. Eliška se opřela o zárubeň a chladně na něho zírala.

„Eliško, vodpušť... já jsem hroznej,“ zoufalství v jeho tváři bylo nepřehlédnutelné, „ale já vo-vo-vopravdu nemůžu... Jednou ti to vy-vy-vysvětlím...“

Pořád na ni nešťastně zíral, když se Eliška stáhla a třískla dveřmi. Marek sebou trhnul, ale výrazně se mu ulevilo.

Jakmile se ten večer ocitli tváří v tvář, oba pochopili, že z rad do života nebude nic. Milovali se něžně a s vášní, poznávali svá těla a přes ně své duše, pro oba to bylo nové. Milovali se dlouhé hodiny, mezitím oddechovali a sbírali síly... Aniz by si něco sdělili, oba nejasně tušili stín Damoklova meče, výhruzně visícího nad nimi... Milovali se tragickou láskou tisíců milenců před nimi, láskou Encolpia a Ascylyta, Tristana a Isoldy, Romea a Julie, milenců ze všech koutů světa a všech století lidských dějin.

„Už musíš jít,“ zašeptal kněz ráno, „bude svítat...“

„Ale ne, ještě nesvítá,“ odpověděl Marek s úzkostí v hlase, „to byl hlas slavíka, cos slyšel, ne skřivana...“

Bylo nad slunce jasnější, že oba ptáčci by v mrazivém podzimním ránu umrzli, sotva by píplí, ale milenec Pavel přistoupil na hru.

„Byl to skřivánek, ranní hlasatel, který nás odloučí, věř mi...“

„Zastřelím toho ptáka,“ zašeptal Marek a natáhl obě ruce k milenci, „kterej mě chce připravit...“ *vo tvýho ptáka* nedořekl, zabrzdil na poslední chvíli.

Milovali se, jako by měl přijít konec světa. Protože aspoň jeden z nich věděl, že už ho nikdy víc něco tak krásného v životě nepotká.

Teprve při dalších dvou setkáních se dostali i k vážným hovorům – i když se odehrávaly v posteli po jednom milování, ale současně jako předehra dalšího.

„Řekni mi, Pavlíku,“ pohlídal Marek jeho prsa, „proč krásnej chlap jako ty vo-vo-vopustí tenhle svět a zaslíbí se Bohu? Ne-ne-nepochopím...“

„Přesto je to prosté,“ povzdechl kněz. „Vyrůstal jsem na moravské dědině a tam je křesťanství silné. Od dětství jsem měl Boha na očích, protože jsme pravidelně chodili do kostela, pak jsem ministroval... Žil jsem s Bohem i v rodině. A současně... Od dětství jsem slýchal, že láska ke stejnému pohlaví je těžký hřích. A když jsem v dospělosti zjistil, že tíhnu ke stejnému pohlaví... Bylo to hrozné zjištění – vždyť to znáš... Prostě jsem si řekl, že nechci žít v hříchu. Že potlačím své pudy a dám se do služby Bohu...“

„A daří se ti to? Seš šťastnej?“

„Zvládal jsem to, i když v poslední době se značným vypětím... než jsi přišel ty a převrátil mi život naruby.“

„Počkej... Co to je zvládat? Co to je zvládat, když se ti po-po-postaví?“

Pavel mlčel. Marek se na něho převalil a zblízka mu hleděl do očí.

„Slíbili sme si, že si řekneme všechno,“ připomněl tiše. „Seš tu jen ty a já.“

„A Bůh.“

„Možná... Ale před ním se stejně neschováš.“

Pavel zavřel oči.

„Občas je to šílené. Svíjím se v posteli a nemůžu spát. Nic nepomáhá... Nakonec to ze sebe musím dostat... A pak se modlím za odpuštění...“

Při jeho mučivé zpovědi narůstal v Markovi hněv.

„Ale co už je no-no-normál-nějšího než tohle?“ vykřikl dopáleně. „Dyt' to musí z každého chlapa ven! Jinak mu to vleze na mozek!“

Nemohl to vydýchat.

„Jestli je vo-vo-vopravdu Bůh, tak tohle není jeho dílo,“ prohlásil rezolutně. „Jestli sme všichni jeho děti, tak nás miluje takový, jaký nás stvořil, rozumíš? Teď, v týhle chvíli se na nás dívá a má z nás radost, protože se mi-mi-milujeme čistou láskou. A je mu fuk, že jsme chlapi... Ne, počkej,“ zakryl rukou Pavlovi ústa, když postřehl jeho chabý pokus o protest, „musím to do-do-dokončit. Kdo ti řek, že naše milování je hřích? Bůh? Ne! Mlátí ti to do hlavy církevní páni! Někdy dávno v minulosti se náčelníkem křesťanů stal nějaký i-i-impotentní stařec, kterému se nikdy nepo-postavil, a ten ze závisti vy-vy-vyhlásil strašný pravidla. Nesmyslný... Aby se kněz nemiloval ani s ženou jako vo-vo-vostatní muži... Proč? TOHLE Bůh určitě nechtěl. Na tohle moh přijít jen zvrácený zločinec! A vy dole mu to po staletí žerete!“

Tím závěrem už dopálil i svatého muže pod sebou. Rázně se vztyčil a Marek, který to ve svém zápalu nečekal, přistál tvrdě na podlaze ložnice.

„Auvajs!“

„Poslouchej, ty samozvaný kazateli,“ řekl kněz přísně, „přišels mi sem kázat nové teorie o katolicismu, nebos náhodou toužil po duchovní útěše?“

Marek se mu zoufale zadíval do očí.

„Promiň,“ řekl pokorně a třel si naražený zadek. „Já se jen nemůžu dívat, jak se mučíš... mnohem víc než já.“

„Já vím... A vezmi si z toho poučení. Až ti zase bude špatně, vzpomeň si, že někde na světě jsou lidé, kteří trpí víc než ty.“

(Až o mnoho let později Marek zjistil, že s celibátem kněží je to složitější a že se o něj zasloužilo víc borců. Tím, kdo mu zasadil asi největší t'afku, byl papež Benedikt VIII., který roku 1022 vyhlásil zákaz kněžských sňatků a jejich dětem přičkl status církevních otroků. Důvod byl prozaický: dědictvím po zemřelých duchovních odváděli jejich pozůstalí potomci majetek z církve. *Takže byznys*, pomyslel si Marek ohromeně.)

Na jejich třetí setkání jako by spadl stín. Milovali se jako předtím, povídali si jako předtím, ale už to nebylo jako předtím. V Pavlových očích se objevil lehký smutek. A poprvé se Marek bál zeptat proč.

Nad ránem se loučili v hale fary.

„Ani nevím, jestli jsem ti aspoň trochu pomohl,“ řekl kněz.

„Trochu?!“ Marek na něho vyřeštil oči. „Vždyťs mě zachránil! Vrátils mi chuť žít! A tomu říkáš trochu?“

Přistoupil k němu blíž a slova z něho tryskala jako islandský gejzír ze země.

„Kdyby nic jiného než že jsem se moh svobodně vy-vy-vymluvit ze svého trápení, ze svých po-po-pocitů, beze studu, beze strachu před výsměchem... Bože, vždyť to bylo prvně v mém životě a nejspíš naposled...“

„Je tu ještě Bůh,“ řekl kněz tiše, „a svatá zpověď...“

Jako by píchl do vosího hnízda.

„Bůh mě zná,“ ozval se Marek divoce, „a zpovídat se cizí kutně... aby mi za trest uložila několik otčenášů... Tím, že miluju, nehřeším... a trestat mě za to nikdo ne-ne-nebude!“

Stáli proti sobě, hleděli si do očí a mlčeli.

Pojď se mnou mým životem, zoufale si přál Marek. Opusť svého Boha a buď mi oporou. S tebou zvládnou všechno a budu tě milovat do konce života...

Řekni slovo a celý svůj dosavadní život hodím za hlavu, vysílal kněz své němé touhy k Markovi. Opustím Boha a spojím svůj život s tvým až do skonání světa... i když budu zatracen...

Ale žádný z nich svá nejtajnější přání nahlas nevyslovil. Objali se a za Markem zapadly dubové dveře.

Následující večer kráčel Marek k faře s pevným odhodláním. *Řeknu mu to, drtil v mozku, musím mu to říct, láska je silnější než rozum. Bože, proč jsem mu to neřek už včera?* Ke svému zděšení však faru našel potmělou a zavřenou. Srdce mu sevřela temná předtucha, že svého anděla ztratil navždy.

Po několik dní Marek kontroloval dveře kostela i fary, ale obě budovy byly zamčené. *Onemocněl? Umřel? Utekl přede mnou? Ne,* odpověděl mu chladný mozek, *vyzpovídal se svým nadřizeným a ti ho uklidili někam daleko.*

Až jednou vpozdvečer šel opět kolem kostela a uviděl dveře pootevřené. Rozbušilo se mu srdce a opatrně do nich strčil. Byl prosinec, venku už tma a kostel tlumeně ozařovalo jen několik slabých žárovek. Marek se snažil proniknout zrakem přítmí, když se za ním ozval ostrý mužský hlas.

„Přišel ses vyzpovídat?“

Chlapec sebou trhnul a otočil se. Před ním stál starší kněz s přísným výrazem ve tváři.

„A-a-ano... vlastně ne,“ zakoktal Marek a pohledem zmateně zabloudil prostorem.

„On už tu není,“ řekl kněz. „A nikdy nebude.“

Marek se vyděšeně podíval do jeho přísných očí a ty své okamžitě sklopil.

„Měl bys ulevit své duši. Bůh na to čeká.“

Marek pokýval hlavou.

„Asi jo... Ale někdy jindy. Sbohem.“

Otočil se a rychle odešel. Šel přes liduprázdné náměstí a truchlivě přemítal.

To jo, tobě se tak budu zpovídat... Prej Bůh čeká... Houby s vocem, Bůh je vo všem informovanej, ten se na nás díval... TY čekáš! TY se jen třeseš na to, abych ti všechno prásknul – nejlíp se všema detailama – a tys mohl mému andělovi ublížit ještě víc... Sáně malovaný, černej mužíčku, nic se nedozvíš, i kdybych měl skončit v pekle. Konečně, v nebi jsem už byl s tvým předchůdcem. Bože, jak byl něžnej...

Do očí mu vhrkly slzy. Klopýtal přes náměstí v husté chumelenici a neviděl na cestu, až vrazil do osvětlovacího stožáru a rozbil si hlavu.

„Prožils v životě ještě něco podobného?“ zeptal se syn tiše.

Odpověď byla rychlá a třeskla jako výstřel z revolveru.

„Ne! Nikdy! Už nikdy se tomu nic nepřiblížilo... Snad i proto, že vztahy navazuješ nějak... postupně, pak chvíli trvají... jsou lepší, horší... ale tohle bylo jako výbuch sopky. Asi proto, že jsme voba byli v hrozným srabu, vylítli jsme hned při prvním setkání jako raketa vzhůru... prožili absolutní lásku... a rozbili se při dopadu na zem. Snad proto, že jsme voba podvědomě tušili, že to bude krátký... jsme si nepokazili ani vteřinu... Těla i duše jsme promíchali... jako když vezmeš dvě barevný plastelíny a mačkáš a mačkáš... Ne... nikdy... nikdy víckrát...“

„Ani s Leošem?“

„S Leošem to byla krásná láska... pozemská. S Pavlem nás Bůh na chvíli povolal do ráje. To se nedá srovnávat... Finále českýho fotbalovýho poháru... a finále Ligy mistrů...“

„Lituješ, že jste si všechno neřekli a neodešli spolu žít... třeba do Prahy?“

„Nelituju. Nelituju ničeho... Víš, když se ocitneš na sklonku života, dávno už jsi poznal, že události časem dostanou jinej význam. Aspoň některý... Něco vnímáš jako tragédii a za dvacet let zjistíš, že ti to pomohlo najít něco jinýho... Kdoví, jak by to s náma dopadlo... Třeba bysme se hádali vo zehlení košil... Takhle mě ta krásná vzpomínka provázela celým životem. Ale vždycky zabořela.“

Postupně se Marek smířil se svým údělem. Nesmířil se však s tím, že na maloměstě musí žít v ilegalitě a svou už plně probuzenou sexualitu si nemá s kým užít. Když už to nemohl vydržet, sebral se a v pátek odjel večerním vlakem do Prahy. Doma hlásil návštěvy divadel, muzikálů a sportovních akcí, ale maminka stejně tajemně šeptala manželovi: „Von tam má určitě holku, ale nechce o tom mluvit...“

Zatím její syn obrážel holandu v Letenských sadech, kluby na Vinohradech a saunu na Žižkově. Mohl nabídnout pěknou tvář i postavu a slušnou výbavu,

takže nikdy neodjížděl domů neukojen, i když kvalita potěšení byla různá – jen výjimečně dosáhl plného uspokojení.

Blížila se maturita, ale ani to nezabránilo Markovi podniknout večerní výlet do Prahy. Pomalu procházel ztemnělými sady a občas pohlédl na postavy tu a tam se nořící z keřků a stínů stromů. Pak zahlédl na vedlejší cestě mladíka a vydal se za ním. Kluk o něm věděl a pomalu se loudal ke skupině vzrostlých keřů, ve kterých zmizel. Marek se rozhlédl kolem sebe a rychle vykročil za ním. Tak rychle, že mu málem padl do náruče.

„Teda, ty seš rychlík,“ zahučel kluk a přitáhl si ho na tělo.

Marek přitiskl stehna a rozkrok na jeho a vstřebával tu energii, která začala proudit mladými klíny a způsobovala, že jim krev proudila do jiných údů než obvykle. Když se do sytosti navzájem polaskali svými těly a jejich vzrušení se jim už nevešlo do kalhot, letěly přebytečné textilie na zem. Hned potom se Marek sklonil k mladíkovu rozkroku.

„Páni,“ vykulil oči překvapením, „jak ty tomuhle stavu říkáš? Ty nemůžeš říct po-po-postavil se mi...“

Mladíkův úd sice dosahoval požadované tuhosti, leč v impozantním oblouku se stácel k zemi. Cizí ruka vjela Markovi do vlasů, sevřela je v pěsti a přirazila jeho hlavu do klína.

„Jestli se mi budeš posmívat,“ ozval se nahoře vzteklý hlas, „tak za prvý rychle vyměknu a za druhý ti rozbiju hubu!“

„Ne, ne, ne,“ rychle se omlouval Marek, když se mu podařilo vymanit nos z houštiny, ve které se ocitl, „já se nikdy nepo-posmívám. Nikomu. To bylo jen převápko. Náhodou je krásnej. A o-ri-gi-nál-ní.“

(„Bylo ti to, jako když proutkař hledá vodu a právě narazil na pramen,“ vyprávěl Marek o pár let později svému partnerovi. „Chtělo to jinou techniku... Vzpomněl jsem si, jak jsem se jako malej kluk kroutil u babičky pod vo-vo-vo-dovo-vo-vo... DO PRDELE! Pod kohoutkem na dvoře...“)

Klukovi evidentně vysvětlení stačilo, protože žádnou z vyslovených hrozeb neuskutečnil. Když se nechal Markem dostatečně vylaskat, vytáhl ho nahoru a sám se sklonil k jeho klínu.

„No, a teď zažiješ převápko ty,“ zašeptal Marek a zkušený posluchač by v jeho hlasu rozpoznal stín úzkosti.

Skutečně netrvalo dlouho a hlava dole se rozkuckala smíchem.

„Hele,“ veselý obličej se zezdola díval do Markova napjatého, „nás dva kdyby dali dohromady, tak nás můžou předvádět na poutích...“

Ale neznělo to urážlivě. A tak se dali dohromady.

Poté, co se oba dopracovali k vrcholu svého snažení – bylo to hezčí než obvykle – nechtěli se jen tak rozejít. Chodili parkem a povídali si. Pak se usadili na jedné z laviček a povídali dál. A když kolem nich zvolnil už třetí muž, který si

je prohlížel, navrhnul Filip Markovi: „Viš co? Projdem Hradem a já ti ukážu kus hezký Prahy, kterej určitě neznáš. A potom sjedem ke mně, protože budeme zase nadrženy, a dáme si zápas v mý posteli. Co ty na to?“

To byl vítaný návrh, protože jinak by Marek musel pomalu přemýšlet o zpáteční cestě domů – byla téměř hodina před půlnocí. Ulicí Pod Bruskou sešli opět do civilizace na Klárov a Starými zámeckými schody vystoupali k Hradu. Prošli kolem baziliky svatého Jiří a katedrály svatého Víta a přes Hradčanské náměstí a Kanovnickou ulicí ho Filip dovedl na místo svého srdce.

Plynové lampy osvětlovaly liduprázdnou uličku s kamennou dlažbou a převážně jedno- či dvoupodlažními starými domy po stranách. Filip chvíli nechal kamaráda unášet se podivuhodnou atmosférou středověkého města a potom si ho přitáhl k sobě a dlouze ho políbil. U venkovního schodiště renesančního domu se cítil jako mladý Ital, jako Romeo, který spontánně vyjadřuje city svému Juliánovi. Marek ho objal a líbal ho s vervou a svobodně, protože byli sami. Chytli se za ruce a pomalu okouzleně procházeli uličkou vstříc hlučnému městu.

„Tohle je Nový Svět,“ řekl Filip. „Čert ví proč,“ pokrčil rameny, „když je tak starej... Ale asi všechno starý bylo jednou nový...“

„...a mladý,“ dodal tiše Marek.

Jedna tramvaj je dovezla na nábreží Vltavy a druhá do Braníku, kde Filip bydlel v příšerné garsonce se záchodem na pavlači. To jim ale v tu chvíli nevadilo. Milovali se až do rána.

„Proč se nepřestěhuješ do Prahy,“ zeptal se Filip nového milence dopoledne, když se konečně vyhrabali z pelechu, „do *tyjho* novýho světa? Dyť na tý vesnici si ani nepíchneš, ne?“

„Máš pravdu,“ povzdechl si Marek, „ale zrovna nevím, kde mi hlava stojí. Maturita na krku, pak po mně chňapnou vo-vo-vojenský páni... Děsný jít na vojnu... mezi ty kluky... To abych si ho asi rovnou usek...“

Filip se zasmál.

„To ne, proboha, ten je tak hezkej... a rovnej,“ dodal se stopou závidosti v hlasu. Ale hned dostal nápad.

„Hele, můj strejda pracuje tady na vojenský správě. Já mu řeknu, že mám kamaráda buzika, kterej má hrůzu, že bude mezi mladejma vojákama. Jestli by nepomoh s civilkou. Byl bys v Praze a měl bych tě pro sebe.“

Markovi se nápad líbil. Ujednali si další schůzku po maturitě a Marek odjížděl domů s nadějí, ale i s pochybami, jestli kluk dodrží slovo.

Maturitou proplul bez neshán. Projekt rodinného domku mu nedělal potíže, recitovat básně ho nenutili a na každou maturitní otázku něco odpovědět dokázal. O maturitním večírku se všichni opili, pak se objímali a líbali a slibovali si, že se budou scházet. Marek měl obavy, aby ho přemíra alkoholu v těle nedostala

do průšvihů, což se málem stalo při jeho loučení s Vondráčkem, který se během čtyř let studia převtělil z ošklivého kačátka do přitažlivého chlapce.

„Ty vole,“ vykulil oči Vondráček a lehce se zakymácel, „ty líbáš líp než moje holka... A co to nosíš v kapse? Kudlu... spíš vobušek, ne? V tom vašem... Týništi asi není moc bezpečno...“

2/

Po příjezdu do Prahy Marek s potěšením zjistil, že Filip dodržel slovo. Navštívil vojenskou správu a obvodní úřad a výsledkem byl povolávací rozkaz do mateřské školky pro postižené děti v Braníku. Dělal tam služičku pro všechno: jezdil nakupovat potraviny a drobné spotřební zboží, staral se o údržbu zahrady i budovy školky, pomáhal kuchařkám i učitelkám, když bylo třeba. Děti ho měly rády, protože byl jediný muž mezi jejich „tetami“, a svou lásku mu dávaly najevo tak, jak jim přirozenost velela – neustálým fyzickým kontaktem. Marek tak byl pořád plný štípanců a modřin. Ale měl děti rád tím víc, oč mu šestý smysl našeptával, že on sám nejspíš nikdy žádné mít nebude.

Soužití dvou mladíků vydrželo tři měsíce. Zpočátku to pro oba bylo dosud nepoznané dobrodružství; nemuseli nikde běhat, snažit se o navázání kontaktu, prohrávat a znovu se pokoušet dostat někoho do své náruče. Náhle stačilo překulit se v posteli, natáhnout ruku a vedle nahmatat živé tělo. Ráno se trochu pomuchlovali a po snídani odešel Filip do školy a Marek do školky. Setkali se opět v podvečer a po večeři vyráželi do víru velkoměsta, do kina, do klubu, na hokej, na rockový koncert..., aby v noci upalovali domů, protože se těšili do postele. Jenže nejen sexem živ je člověk.

Časem se poznávali víc a víc a pomalu zjišťovali, že jejich duševní světy jsou dost odlišné. K tomu zlozvyky partnera, které člověk v prvotním poblouznění přehlíží, se postupně rýsovaly v ostřejším světle. Marek začínal citlivě vnímat svůj neúspěch v pokusu dokopat Filipa k udržování čistoty a pořádku. A ještě citlivěji vnímal nedostatek hygieny, kterou skromný byteček poskytoval. Jednoho dne si sbalil svých pár švestek do batohu.

„Filípku, můj Filípku,“ pohladil ho po tváři, „postaral ses o mě hezky, když jsem přišel do Prahy, a já ti to nikdy ne-ne-zapomenu. Bylo to s tebou pěkný po jistou dobu, než mě umožnilo tvých stokrát nic...“

Poplácával přítele po tváři, ale laskavost se z pravačky vytratila. Filipa napadlo, že jestli se razance Markovy dlaně bude zvyšovat lineárně, při závěru jeho proslovu mu hlava uletí. Pro jistotu chytil Markovy ruce do svých a nepustil je.

„Ale poslední hřebíček do rakve našeho soužití zasadil ten váš záchod na pavlači. Nejsem schopen ze sebe něco vy-vy-vytlačit, když mi na dveře buší kdejaká baba a řve, ať vypadnu, že vona musí... To já pak nemůžu. Prostě, už tady nemůžu...“

Rozloučili se smírně. I pro Filipa to byla úleva, protože Markovo sekýrování už mu šlo na nervy.

Dočasné ubytování Markovi poskytla školka. Brzy se mu však podařilo najít v Podolí garsonku ve starém domě, jejíž náklady stačilo uhradit i jeho služné, a zakotvil tak v Praze na další dlouhá léta svého života.

Na víkendy jezdil k rodičům a zpátky se vracel vybaven proviantem na celý týden. Během těch osmnácti měsíců náhradní vojenské služby poznal velkoměsto i s jeho všemi radovánkami. Užíval jich plnými doušky – od návštěvy kin, divadel a koncertů všeho druhu až po obřazení klubů, saun a postelí příležitostných milenců.

Chyběl mu fotbal. A tak ho nahrazoval jinými sportovními aktivitami. Někdy seběhl k Vltavě a po nábřeží běžel až k Dvorcům, vydusal schody na kopec, udělal pár koleček po cestách parku na Kavčích horách a uličkami mezi vilkami se vrátil domů. Občas si šel zaplavat na blízký plavecký stadion. A nakonec objevil posilovnu na Vinohradech. Když ovšem do ní vstoupil poprvé, zalpal po dechu. Kolem něho se producovali muži různého stáří s tak naducaným svalstvem po celém těle, že nedokázali připažit ani přinožit, a vzduchem létal jeden vůl za druhým.

(„I kdyby to žádnej z nich nevy-vypustil z huby, bylo by jasný, že je to stádo volů,“ vykládal Marek později partnerovi, „ale voni to hulákali za každým druhým slovem, aby jó vo tom nikdo nepo-pochyboval. A na mě čuměli, jako by se k nim do stáda za-za-zatoulalo tele. A když do mě jedna ta hora svalů píchla prstem a řekla *hele vole tohle vole bude chtít vole jiný žrádlo vole, ale já ti vole nějaký bobule vole vopatřím*, tak jsem vzal rychle roha... vole...“)

Našel fitcentrum s normálními lidmi, kteří se stejně jako on nemínili stát kulturisty, ale toužili po pěkné postavě. A v případě Marka i po zaměstnávání svalů, které už měl, aby příliš nezlenivěly. Nesliboval si od návštěv posilovny nic jiného, přesto i tam ke svému štěstí přišel. Trénoval pravidelně v úterý a ve čtvrtek po službě ve školce a záhy si všiml muže kolem čtyřicítky, který se v sále nacházel ve stejnou dobu a jehož občasné pohledy na něm spočinuly vždy o trochu déle, než by společenská norma připouštěla. Tak se jednou rozhodl ho vyzkoušet. Počkal, až muž odešel do sprch, a vydal se za ním. Chvilí se přehraboval v batohu, až ho zklamaně odložil.

„Zapomněl jsem dnes mejdlo,“ podíval se prosebně na muže pod sprchou, který ho zvědavě pozoroval. „Myslíte, že byste...“

Muž se usmál a podal mu žádané. Marek se svlékl a zaplul do druhé sprchy. Za chvíli z ní namydlený vyšel.

„Tak tady vracím a děkuju,“ nahlásil k zádům souseda, který se otočil.

„Fajn,“ řekl přátelsky, „ale službu za službu. Umyješ mi záda?“

„S radostí.“

Marek začal na krčném svalstvu a dával si záležet na každém kousku mužského těla. Zajel i do podpaží, a když muž zvedl ruce, dostal se až k jeho prsním bradavkám. Hned se však vrátil a postupoval k pasu, k zadku... Nehodlal se zastavit ani před stehny a lýtky, jak byl rozjetý, kdyby se muž neotočil... a tak oba na první pohled poznali, kolik uhodilo, a mýdlo mohli odložit. Ten den a potom i několik dalších Marek z fitcentra neodjížděl tramvaji jako obvykle, ale autem, a nespal v Podolí, nýbrž ve Vysočanech.

Snad k tomu sexu jednou přijde i láska, zadoufal občas, ale rozhodně na ni nebudu čekat zalezlej v klášterní cele.

„Táto, snad o každým... penisu v tvém životě mi nevyprávěj...“

Starý nesouhlasně potřásl hlavou.

„Vy heteráci jste nějak cimprlich... Mně kdybys vyprávěl vo různých... jak tomu říkáte vznešeně?... vagínách, kterýs poznal, tak tě budu poslouchat se zájmem. Ale pochybuju, žeš je prozkoumal tak důkladně a s takovým požitkem, jako jsme si užívali my ty naše... A nebuď naivní, chlapče! Kdybych ti měl vyprávět vo KAŽDÝM penisu mého života, tak bych musel Pána Boha požádat o vodklad a tobě by ta dovolená nestačila... Vyprávím ti jen o těch osudovejch...“

Trochu ho naštvál, syn. Nějakej svatoušek, pomyslel si nespokojeně.

„Vono je to taky tím,“ pokračoval třesoucím se hlasem, „že vy heteráci se voženíte a pak jste dost na uzdě... A tím pádem ani nemáte vo čem povídat...“

Brát ti to nebudu, pomyslel si syn, ale že bych ti záviděl...

Je mi dvacet, uvědomil si Marek, o svý orientaci mám nezvratně jasno, řeknu to rodičům. Za chvíli bych stejně poslouchal narážky, kdy přivedu nějakou holku, já bych se vytácel a lhal... Jednou by se to stejně provalilo a k tomu všemu by ještě přistoupily výčitky, že jsem jim to nesdělil sám.

Rozum Markovi radil, aby to řekl nejdříve matce (42). Několikrát se s ní ocitl o samotě, několikrát se odhodlával, ale v posledním okamžiku mu vždy srdce spadlo do kalhot a on vycouval. *Zbabělče, nadával si, posranej zbabělče, určitě tě čekají horší věci v životě, tak se vzhop... Až jednou mu pomohla matka. Matky mají nějaký zvláštní radar, kterým zachytí ty jemné vlny, jež vyzauřují právě jejich děti.*

„Hele, Marku, nechceš ty mi něco říct?“

Páni! Tuší snad něco? Nebo dokonce ví? Byli na zahradě, matka sundávala usušené prádlo ze šňůr a syn oplendoval nerozhodně kolem ní. Zastavil se a pohlédl na matku.

„Chci. Ale je to pro mě těžký, a proto už několik dní bojuju sám se sebou.“

Matka složila cichu a posadila se na lavičku pod jabloní. Syn se postavil před ni a zahleděl se na špičky svých bot.

„Já vím, že si asi představuješ, že jednou sem do domu přivedu ne-ne-nevěstu,“ začal tiše, „ale já ji nepřivedu.“

„No bůžee,“ odvětila matka dobrosrdečně, „tak si ji přiveďš jinam, no. Dneska děti vyletí z hnízda a své si postaví jinde.“

„Ne, mami, tak to není... Já si ženskou nepřivedu nikam.“

„Proč?“

„Protože mám rád kluky.“

Matka sebou škulba. Zasáhlo ji to jako blesk z čistého nebe. *Ach bože*, zaúpěl Marek v duchu, *netuší, ona vůbec nic netuší...* V tu chvíli si přál, aby ho matka aspoň trochu podezřívala, čímž by teď oba měli své úlohy nepatrně usnadněné. Matka hluboce vzdychla.

„Jsi si jistý?“ zeptala se úzkostně. „Třeba to je přechodné, nebo ještě tápeš a časem se to spraví...“

„Vím to už několik let.“

„Ale třeba se to dá ještě změnit, když se budeš snažit,“ chytala se stébla naděje.

„Mami,“ podíval se jí do tváře a uviděl v ní tolik bolesti, kolik měl ve své duši, „co si myslíš, že udělá kluk, když ke své hrůze zjistí, že se mu líběj kluci? Po-po-podniká zoufalý pokusy s holkama, jen aby se zařadil do většiny těch no-no-normálních, aby měl rodinu, děti... Nikdo z těch heteráků, který plivnou po te-te-teploušovi, si neumí představit, kolik porážek a po-po-ponížení ten kluk prožil, než si konečně připustil, že je jinej. A že s tím musí žít.“

Teplouš! bušilo matce ve spáncích a ostatní slova jí splývala v nesrozumitelnou masu. Její syn je teplouš. Co tomu řeknou lidi...

„Byl jsi s tím u doktora?“ vyhrkla nešťastně. „Třeba... psychiatr nebo...“

„Mami, to není nemoc!“ vykřikl Marek vztekle. „A penicilin na to nezabírá!“

Chystal se našťavaně obrátit a odejít, ale v posledním okamžiku se zastavil. *Kre-téne*, zpucoval se, *vždyť je to pro ni stejná rána, jako byla pro tebe!* Sedl si před matku na bobek a položil své dlaně na její.

„Mami, já vím, že je to pro tebe těžký. Jako to bylo těžký pro mě. Ale není to tragédie a dá se s tím žít. Pořád je to lepší, než kdyby mě porazilo auto.“ *Nebo jsem se voběsil jako řada kluků přede mnou*, pomyslel si ponuře.

„Pořád nemůžu přijít na to, co na těch klucích vidíš? Čím tě tak přitahujou?“ *Vždyť jsou většinou hrubí, odporní, nevychovaní, sprostí, čuňata, nemyjou si ruce po čurání, nic neuklidí, chlastají, řihají, prdí...* *Ach bože, tahle stvoření miluje můj syn?*

Marek se na matku díval zoufale.

Co ti mám vyprávět? Mám ti vykládat o vůni mladýho mužskýho těla, na kterým není kouska tuku, který vychutnávám rukama a ústy, o svalech sevřených v dlaních, o zázraku, kdy jako v pohádce O pyšné princezně se zvadlá květina

v rukou zahradníka rozvíjí do krásy, se totéž děje na těle partnera mou zásluhou, o tom, jak sladké je milování dvou mladých mužů? Ach, mami, mami... vždyť by ses z toho pozvracela...

„Mami, jako bys to neznala – někdo tě přitahuje, někdo ne. A nic s tím nena-děláš.“

Zase si povzdechla.

„Radši už běž, Marku,“ řekla utrápeně. „Mně to bude chvíli trvat, než to vstře-bám. A – prosím tě, tátovi to zatím neříkej. Počkej s tím, až budu zase stát pevně na zemi.“

„Jasně, mami. A předtím vo-vo-vodstraníš z jeho dosahu nože a kladivo, vid’?“

Zasmál se nejspíše a ulehčeně odešel. Matka se rozhlédla po zahradě zalité sluncem.

Tak tady se měli prohánět malí caparti. Těšila jsem se na důchod, na vnučá-ta, která tu budou trávit víkendy a prázdniny, jak budu pro ně vyvařovat a péct, jak spolu budeme chodit do lesa na houby, k rybníku... A nebude nic. Znovu se rozhlédla po zahradě. Bude tu pusto a prázdno. Jak nyní. Můj život bude pustý a prázdny. Dokola budu oprašovat jednoho dědka. A čekat na smrt. Na to, že má ještě dceru, v tom zmatku ani nepomyslela.

Náhle sebou trhla. *Bože, co jsem to za matku, pomyslela si zděšeně. Kvílím tu nad svým osudem, jako by mě potkalo bůhvíjaké neštěstí! Místo abych myslela na své dítě! Co prožívá, jak se trápí tím, co ho potkalo, a jakou hrůzu zažívá, když nám to má říct! Přestaň fňukat nad sebou, okřikla se rázně, máš krásného zdra-vého syna – tedy až na pár maličkostí – který se naučil rvát se životem a který očekává, že za ním budeš stát a podepřeš ho, jakos to dělala, když klopýtl jako malý. Tak se rychle vzhop a chovej se rozumně! Kluk tě potřebuje už teď – jako spojence proti svému zaslepenému otci.*

Anežka znala manžela dobře. A proto věděla, že střet s ním bude hrozný. Pro-tože v měřítku jeho hodnot byla homosexualita ve stejném koši jako vražda nebo znásilnění dětí.

„Dej mi trochu času, Marku, já se ho na to budu snažit nějak připravit...“

Prudce se ohradil.

„Ale na to ho nemůžeš připravit, po-po-pochop to. A potom: kdyby se to dozvěděl vod tebe, eště mě vo-vo-vobviní, že jsem zbabělec a schovávám se za ženský sukně. Ne, musím mu to říct sám.“

„To tak – a on s tebou nadosmrtně nepromluví. Podívej, tys taky nejdřív dlouho pozoroval příznaky, než ti konečně došlo, kolik uhodilo, ne? Tak já začnu jen tak polehoučku, že se mi zdá, že tě holky moc nezajímají... a pak se uvidí jak dál.“

Marek mlčel.

„Asi bys to měla nechat na mně,“ řekl nakonec nejspíše.

Matka na něho pohlédla vážně.

„Chceš ke všem svým trablům ještě přijít o otce?“ zeptala se tiše. „Neboj se, řekneš mu to sám... A i s mou pomocí si stejně užiješ své. Ale já chci, aby touhle bouří naše rodinná bárka proplula. Možná se šrámy, ale se všemi členy na palubě.“

Nejjednodušší pořízení bylo se sestrou Monikou (16), kterou si Marek nechal až po matce, protože bylo jasné, že by jí okamžitě všechno vykecala.

„Páni,“ vydechla překvapeně, „takže rozmnožování našeho rodu teď visí jen na mně!“

Jak racionální dokážou být ženy!

„Buď klidná. Někde jsem čet, že sourozenci homosexuálů mají víc dětí než vo-vo-vobvykle. Že si to příroda vy-vy-vynahradí, aby neubylo.“

Zírala na něho ohromeně.

„No, tos mě teda potěšil. Tak ty si budeš užívat s chlapečkama a já budu vrhat jedno mládě za druhým. Jako fena.“

„Dík, ségra.“

„A víš, že mě to už taky napadlo? Nedávno jsem si všimla na zábavě, jak lhos-
tejně jsi pozoroval holky a s jakým zájmem jsi hltal kluky. Ale pak jsem na to zapoměla. No, není divu – vožrala jsem se tehdy jak doga.“

„A taks klofla svýho novýho šamstra, co?“ neodpustil si Marek rýpnutí do sestry.

„Náhodou,“ opáčila sladce, „Milánka jsem si vybírala velmi, velmi střízlivá. A vybrala jsem dobře.“

„Jasně,“ zamumlal bratr. „Vožralej musel bejt von, když se vod tebe nechal zbo-bo-bouchnout.“

Vzápětí mu na hlavě přistál polštář.

Po odjezdu syna do Prahy začala Anežka polehoučku připravovat manžela na neblahou novinu.

„Já teda nevím, Vendo, ale ten Marek asi opravdu žádnou holku nemá. Když něco v tom smyslu nadhodím, tak svede řeč jinam...“

„Jestli mu nadhazuješ jako mně, abych se něčeho dovtipil, tak se mu nedivím,“ odvětil Václav Hůlka (44) důrazně. „Protože na tvý jinotaje aby měl jeden univerzitu. Prosím tě, vzpamatuj se... je mu dvacet!“

„No právě,“ chytla se matka, „podívej se kolem nás... V tom věku už jsou všichni spárovaný... a některý už mají děti...“

„Jo, v týhle prdeli,“ naštvál se otec. „V Praze je to jiný. Tam má zábavy dost na každým kroku. A holky mu neutečou.“

Aha, tak to bude tvrdší oříšek. Ve středu večer se Anežka k ožehavému tématu vrátila.

„Tak pořád přemýšlím nad tím naším Markem,“ zahájila ustaraně, „že nemá zájem o holky...“

„Prosím tě, co to zas vytahuješ... Proč mu s tím nedáš pokoj?“

„No, protože jsem ho tuhle pozorovala, jak se baví s Vaškem Hájků, a díval se na něho tak... tak nějak...“

Ve starém Hůlkovi se vařila krev.

„Jak by se na něho díval, ty Agáto Christý!“ zesílil hlas. „Dyť to jsou kamarádi vod školních let...“

„No, a Vašek taky nemá holku...“

„Co ty vo tom víš, proboha! Von se ti snad bude chodit zpovídat!“

„No, to se tady vždycky ví...“

„Jo, to vaše hejno drben... Každou chvíli jezdí s báglem na hory! Tak má holku někde... na Sněžce třeba... A dej s těmahle řečma pokoj...“

Tak víc jsem pro tebe, synku, udělat nemohla, pomyslela si Anežka nevesele. *S tímhle balvanem nepohnu*. Do Markova příjezdu se o něm už nezmínila. Marek přijel v sobotu dopoledne. Obrázil pár známých a v poledne se ve čtyřech sešli u oběda. Nějak se ten den všichni s jídlem loudali: Marek přemýšlel, kdy se přizná otci, Anežka myslela na totéž a Monika se s jídlem mazlila odmala. Tak se stalo, že otec dojedl jako první. Rozhlédl se po ostatních a na něco si vzpomněl.

„Hele, Marku,“ obrátil se k synovi, „tvoje matka je celá nesvá, že nemáš holku. Tak ji, prosím tě, nějak uklidni, ať mě s tím pořád nevtavuje.“

A je to tady, blesklo hlavou Markovi. Rozbušilo se mu srdce. Pomalu odložil příbor a rozhlédl se po ostatních.

„No... já vám to musím říct všem,“ začal nejistě, „a asi vás to ne-ne-neuklidní... Já holku nebudu mít nikdy. Já jsem gay.“

Otec zpozorněl.

„Cože jsi?“

„Já mám rád kluky, táto.“

„To je vtip?“ zeptal se ztěžka.

„Bohužel skutečnost... už několik let...“

Otec lupal po dechu.

„Ty se... mrouskáš...“

Zbledl, že by se v něm krve nedořeзал. Ale jen na chvíli. Když pochopil celý dosah synova sdělení, prudce smetl prázdné talíře i s příborem ze stolu a vztyčil se ze židle. Jenže zvuk rozbíjeného porcelánu ho neuklidnil. Uviděl před sebou bledý obličej syna – *toho teplouše*... a v náhlém popudu uchopil mísu se zbytkem polévky, která zůstala na stole, a obsah mu chrstl do obličeje. Marek se pokusil uhnout hlavou, avšak reagoval pozdě a polévka skončila na něm. Ale aspoň se vyhnul míse, která letěla za ní a s rachotem se roztránila o zeď. Otec odešel a práskl za sebou dveřmi, až obrázek visící vedle nich spadl na zem. Zsinalý

Marek seděl na židli a celý se třásl. Monika na něho zírala s otevřenou pusou: bratr jí připomínal vánoční stromeček, neboť ve vlasech, na obočí, na nose a všude na jeho oblečení visely nudle, které se třepetaly... *Ještě, kdyby cinkaly*, napadlo ji nejapně. Teprve pomalu začínala chápat dopad bratrova přiznání na rodiče. Matka měla zavžené oči, lokty na stole a rukama si podpírala čelo. Otevřeným oknem bylo slyšet polední vyzvánění kostelního zvonu.

Strašlivé zklamání zalilo Václava Hůlku jako přílivová vlna nesoucí zkázu pro živé pobřeží. *Můj syn se miliskuje s muži*, bušilo mu ve spáncích, když se intuitivně vydal do zahrady. Marek! Kolik nadějí do něho vkládal, kolik zklamání už musel překonat s potupným vědomím, že jeho následník je poškozený. Ustál první ránu s Markovým tělesným defektem, když mu vysvětlili, že to nebude mít vliv na plodnost mladého muže, ale už hůř se vyrovnával s jeho zadrháváním v řeči. Fyzicky trpěl, když kluk koktal – jeho krev, jeho syn, který měl být dokonalý... je mrzák. Pro smích ostatním. Otec, jenž chtěl být hrdý na svého syna, pyšnit se jím před ostatními chlapy..., aby chodil kanály... V té době citově ochladl a dalo mu velkou práci, aby sám sebe přesvědčil, že je třeba syna podpořit. Pomohl mu i sám Marek – viděl jeho vůli překonávat postižení, ať už volbou vhodných slov, nebo odhodláním ztrestat posměváčky třeba pěstmi. Udělal mu radost, když se chytil ve fotbale a byl platným hráčem týnišťské mládežnické jednáctky a byl na něho pyšný, když ho uviděl na přehlídce v hasičské uniformě.

Marek dospěl a rozvil se do krásy: měl štíhlou sportovní postavu a tvář filmového herce – jako by aspoň dodatečně chtěl osud nahradit, o co ho dříve připravil. Holky po něm pokukovaly a měl spoustu kamarádů. Konečně mohl být otec hrdý na svého syna! A těšit se na jeho potomky!

Václav Hůlka se zastavil před starou jabloní a hlavu si opřel o její kmen. Vnímал syrovou vůni rozpukané kůry a slyšel štěbetání ptáků nedaleko. Jeho syn se miluje s muži! Snad se i šminkuje... kroutí zadkem... Zavřel oči... a uviděl nahé tělo svého syna ve spárech zarostlé mužské gorily, která se skláněla k hochovým ústům... Ještě nestrávený sobotní oběd vyrazil z útrob zdrceného muže a v několika dávkách skončil u paty kmenu. Hůlka starší si hřbetem ruky otřel ústa a ztěžka se dovlék k nedaleké lavičce, kterou před lety sám vyráběl; malý Marek se mu tehdy snažil pomáhat. *Co ti mám podat, táto?* Dopadl na lavičku, hlavu zvrátil k nebi a zhluboka dýchal. Už nemá syna. Zhroutil se mu svět.

V půlce nedělní snídaně matka synovi sdělila, že otec vůbec nepřišel domů. Marek beze slova odložil nakousnutou buchtu, odsunul hrnek s kávou a odešel do svého pokoje. Naházel pár věcí do batohu a objevil se znovu v jídelně.

„Počkej,“ řekla matka spěšně, „mám tu pro tebe jídlo...“

Napakovala mu proviant, aby měl v Praze co jíst.

„On se s tím vyrovná,“ řekla tiše, „ale bude to trvat. Musíš s ním mít trpělivost...“

Podíval se na ni a oči se mu zúžily. *Celý otec*, napadlo ji, *ted' to přijde...*

„A co všechno ještě musím?“ zeptal se trpce. „Ještě toho je pořád málo, co jsem vy-vy-vytrpěl a co pořád prožívám? To ještě musím nýst na hrbu tvoje trápení, jeho zhrzenost, po-po-pohoršení celého přibuzenstva? A PROSIT VÁS VŠECHNY VO MILOST?“ zařval nakonec bolestně.

Obrátil se a třísknul za sebou dveřmi. Obrázek se ze stěny poroučel podruhé.

Ve speciální školce pro postižené děti byl civilkář Hůlka klukem pro všechno. Hned po ránu sedl za volant dodávky a zajel s kuchařkou nakoupit potraviny a po návratu dělal vše, co bylo třeba – uklízel, staral se o zahradu, pomáhal přenášet děti při rehabilitačních cvičeních. Když se ve školce objevil poprvé, děti na něho čučely jako na exota a popravdě jím taky mezi samými pedagogickými pracovníci byl. Ale i leckterá učitelka na něho pohlédla se zalíbením. Taky to byl chlapec k nakousnutí.

První z dětí se k němu odvážil malý Tomáš. Šťouchal mu do holeně prstíkem a něco nesrozumitelně mumlal. Marek se shýbl a posadil si ho na paži.

„Jak tě tak poslouchám, ka-ka-kamaráde,“ řekl mu vesele, „my dva si dobře po-po-po-kecáme...“

Ale sotva kluka postavil na zem, přiběhl další a vrhnul se mu do náruče s výkřikem: „Ty jsi můj tatínek!“

„Ale ne,“ oponoval mu mírně, „tatínka máš doma...“

„Nemám,“ řekl kluk zarputile a odmítal se ho pustit. Od začátku tak Marek poznával, že problémy těchhle poničených dušiček a tělíček jsou ve skutečnosti hlubší. Bohužel nebylo až tak řídkým jevem, že zhrzení otcové od takových dětí odešli.

Učitelky, zpočátku překvapené zájmem dětí o mladého muže, ho brzy zařadily do svých pedagogických plánů, neboť pochopily hlad některých drobečků po chybějícím mužském elementu v jejich světě. A tak hlavně při pobytu dětí na zahradě jim byl Marek k dispozici a účastnil se aktivně jejich her a nenásilného vzdělávání.

(„Človče,“ řekl později partnerovi, „mě ti až na-na-napadlo, že mě nakonec nechají svlíknout před tabulí a u-u-ukazovátkem na mně budou dětem předvádět, jak funguje chlap.“

Přítel uznale pokýval hlavou.

„Tak tohle vyučování by si určitě nenechala ujít žádná z těch učitelek. Zvláště kdyby vo tvým fungování věděly to co já...“)

V rámci hipoterapie doprovázel děti do jízdárny a dával jim záchranu při jízdě na huculských konících. Neboť některým poničeným tvorečkům koňské nohy aspoň na chvílku nahradily jejich vlastní bolavé nožičky a dopřály jim pocit svobodného pohybu. Každé dítě v sedle vzal Marek za ručičku a položil ji na šiji koníka.

„Vidíš? To je živý koník,“ říkal okouzleně dítěti. „Šáhni si na něj... cítíš, jak mu bije srdíčko? Má tě rád, víš? A proto tě teď tady vozí...“

Jindy odjeli se skupinkou dětí do bazénu, kde měli vyhrazenou mělkou část, aby se děti sprátelily s vodou. A když se dětem do vody nechtělo, ukázal jim plavání na zádech a potom si toho nejodvážnějšího naložil na prsa a kousek ho svezl. Následně se všechny děti chtěly vozit jenom na něm a učitelky se blaženě usmívaly, neboť měly leháro, zatímco Marek ke konci už polykal andělíčky.

Denní styk s hendikepovanými dětmi ho naučil chápat jejich potřeby, pomáhat jim překonávat potíže a chovat se k nim bez zbytečného sentimentu. Smířit se ale s nespravedlností osudu, to nedokázal.

„Filipe..., ty můj Filípku,“ řekl jednou večer svému milenci v posteli a čechral mu přitom hřívu, „jsme dva buzeranti... já ještě k tomu ko-ko-koktavej... Horko těžko se s tím vy-vy-vyrovnáváme... ale když vidím ty poničený tvorečky, tak děkujeme Bohu, že jsme to nevo-vodskákali víc...“

Po měsíci vyhýbání se synovi, odcházení z domu a kličkování, kdy i se svou ženou mluvil jen na půl huby, už to napětí otec Hůlka nevydržel. Jeden ze svých sobotních úniků využil k posezení v hospodě s dávným kamarádem Pepou Hlouškem. Při prvním pivu pohovořili o novinkách v životě, u druhého se otec Hůlka dostal k věci.

„Hele, Pepo,“ začal s kyselým výrazem ve tváři, „co bys dělal, kdyby ti tvůj syn oznámil, že je na kluky?“

„A do háje,“ uniklo Pepovi, protože ze skleslého tónu kamaráda mu bylo jasné, kolik uhořelo. „Marek, jo?“

„Jo.“

Pepa si dlouze povzdechl.

„Hele, Venco...“

Ale ten ho nenechal domluvit.

„Já ti ho ani nemůžu vidět... Když na víkend přijede, já jdu z domu... A když si představím, že se vobjímá s nějakým chlapem, tak se mi chce blít! Ale vopravdu, Pepo! Já už z toho jsem na palici! A pořád nevím, co s tím,“ vychrlil ze sebe nešťastný otec Hůlka a pak se zhluboka napil.

„A co Anežka?“ zeptal se Pepa.

Hůlka mávl rukou.

„To víš, máma... Ta mazánkovi odpustí všechno.“

Chvíli bylo ticho.

„Víš, Venco,“ přerušil ho Pepa váhavě, „jestli tohle není cesta i pro tebe...“

Hůlka na přítele zíral nevěřicně. Ten se ale rozhodl pokračovat.

„Pamatuješ před pár lety... Jak jsem šilel, když náš kluk s partou ukradl auto a nabourali ho, a já pendloval mezi policií, majitelem a soudem a řval jsem na kluka, ať táhne z domu, že zločince doma nechci... A jak jsme se spolu vozrali, protože jsem byl na dně... A pamatuješ, cos mi tehdy řekl?“

Hůlka na něho hleděl beze slova.

„Já to pamatuju, protože to nikdy nezapomenu,“ pokračoval Pepa. „Tehdys mi řekl, že syna mám jen jednoho a jinýho mít nebudu. A že když ho vyženu, tak se nejspíš dostane do ještě větších průserů a já vo něj přijdu úplně.“

„Já ho nevyháním,“ řekl Hůlka dutě.

„Z domu asi ne,“ zaváhal Pepa, „ale vod sebe jo. Hele, Marek nikoho nezabil, nic neukradl..., je to báječný kluk, kterej se ke všemu už vodmala musí rvát se životem... Na něho můžeš bejt pyšnej!“

„Možná, kdybys mu něco řekl...“

Pepa jen zamrkal očima.

„Neblni, Venco, vzpamatuj se! Marek nemůže nic... Vlastně mu můžete bejt vděčný, že vám to řekl sám, že jste se to nedozvěděli vod jinejch... Tohle je *tvůj* problém, ne jeho. Ten váš potrhanej vztah musíš zalátat ty!“

„Jak?“

„Jak, jak... Kup si nějakou knížku, ať...“

„COŽE?!“

„Dobrá, já ti něco vobstarám... Abys ho pochopil... Aby ses vo svém synovi dozvěděl něco, co vo něm nevíš... Abys přestal blít, když ho potkáš...“

Kdysi dávno se Václav Hůlka vyučil obráběčem kovů a celý dosavadní život prožil v jedné strojírenské fabrice, která v socialismu produkovala textilní stroje a v novodobém kapitalismu sháněla zakázky, kde se dalo. Majitelé se střídali a s každou změnou ubylo i zaměstnanců. Ale slévárna zatím prosperovala a s ní i výroba různých forem, což byla parketa mistra Hůlky.

Celý život prožil ve společnosti hrubých chlapů, vulgárního slovníku a lechtivých vtípů – rozhodně se nejednalo o prostředí, které by vedlo k toleranci homosexuálů. Přesně naopak! Zmínka o této minoritě vyvolávala mezi chlapy pravidelně příval posměšků, ba i nenávisti, a množství výraziva pro tuto oblast měli nevyčerpatelné. To vše měl Václav Hůlka podvědomě v krvi, a proto vydat se náhle na plavbu k druhému břehu, byť se k němu třeba jen přiblížit, bylo pro něj takřka nemožné. Když se o to přece jen pokusil, začal se topit už po pár metrech.

Každý den se přemohl a po příchodu z práce otevřel knížku, kterou mu zakoupil Pepa Hloušek. Z obsahu věděl, jakou cestou se má prokousat, aby nakonec pochopil a smířil se, avšak dny ubíhaly a on nepostoupil ani o píď. Nebylo to tím, že by byl hloupý. Kdepak, takového by si ani Anežka nevzala. Václav četl od mládí rád a knížek různého druhu přečetl hodně. Ale v tomhle případě mezi ním a tištěnými stránkami vyrostla zeď – zeď, o kterou si nabil ústa vždy, když ji chtěl překonat. Přesto ten pokus tvrdohlavě opakoval.

Jeho žena věděla o boji, který sám se sebou vede, a jen proto nezasahovala, i když jeho úporné vyhybání se synovi jí drásalo nervy. Viděla knížku na jeho nočním stolku, kontrolovala záložku, jestli se pohybuje... A čím dál víc propadala beznaději.

Po dvou měsících duševního zápasu se Václav Hůlka rozhodl: *Takhle to už dál nejde! Setkám se s ním a řeknu mu... Co mu vlastně řeknu? Že je to jeho život... A že já se s tím musím smířit... Ne... že já se s tím smírím... A že je můj syn a vždycky jím bude... Že ho nechci ztratit... A že tu má domov...*

A tak následující víkend opustil otec Hůlka svou ilegality, aby se konečně smířil se synem. Vyčíhl si, když byl Marek sám v zahradě, a vyrazil za ním. Syn překvapeně zamrkal, když se otec objevil po jeho boku.

„Ahoj, tati,“ pozdravil rozechvěle.

Otec se na něho zadíval, nadechl se... a náhle jeho vědomí zakryla rudá clona a veškerá ušlechtilá předsevzetí byla tatam. Znechuceně se ušklíbl.

„Já když si představím tebe a nějakýho chlapa, co spolu vy dva...,“ jako by z dálky slyšel, co vypouští z úst.

Snad jen na vteřinu Marek zadoufal, že se otec přichází smířit, ale vyřčená slova zapůsobila jako nůž v těle.

„Tak si proboha ne-ne-ne...!“ vykřikl vztekle a tváře mu zrudly. „Když je ti z toho špatně, tak si ne-před-sta-vuj! Já si klidně můžu představo-vovat, jak ty souložíš s mámou, a nezvracím z toho!“

Obrátil se a rychle se vydal k domu. Náhle ho však něco napadlo; otočil se a vrátil se k otci, který se zaraženě zastavil.

„Jestli si my-my-myslíš, jak jsem z toho šťastnej,“ zalykal se vzrušením a hlas se mu chvěl, „tak... Když jsem to zjistil... chtěl jsem se zabít. Rozumíš? Chtěl jsem se po-po-pověsit na tomhle stromě!“

Otec ztuhnul. Marek se obrátil a rychle kráčel k domu. Teprve za notnou chvíli se zkoprnělý Václav Hůlka pomalu vydal za ním.

Monika zahlédla kyselé obličejce obou mužů oknem kuchyně, když utírala nádobí.

„Asi bys je neměla nechávat spolu samotný, mami,“ řekla ustaraně. „Zdá se, že to pořád nezvládají.“

„Když oni to jsou oba dubové palice,“ povzdechla matka. „Ale vzpamatovat by se měl otec. Marek s tím nic nenadělá.“

„Stejně je divný,“ zastavila se náhle Monika, „že takovej stoprocentní heterák bez špetky náklonnosti ke svému pohlaví zplodí homosexuála. Hele – nemáš bráchu s někým jiným?“

Matka se po ní ohnala hadrem a podařilo se jí zasáhnout dceřinu hlavu.

„Ještě ty mě štvi! Jako by mi nestačili ti dva pitomci!“

„Promiň, promiň,“ zahučela dcera a srovnávala si účes. „Já to myslela čistě vědecky. Jako že mu táta předal nějaký teploušský geny, vo kterejch možná neví... Anebo ví,“ prohlásila vítězně, „a bojíš si to přiznat... A proto dělá takový hysterický scény!“

Matka jí už měla plný zuby.

„Víš co?“ řekla dopáleně. „Jdi vykládat své vědecké teorie někomu jinýmu, jo? Mně už z toho tady jde hlava kolem.“

„Já sem přestanu jezdit,“ řekl Marek po příchodu do kuchyně. „Jen to přilejvá volej do vo-vo-vohně.“

„To ať tě ani nenapadne!“ zvolala matka. „Tady je tvůj domov a nikdo ti nebude bránit ho navštěvovat – dokud tady budu já!“

„Von mi nebrání... Akorát mně vi-vi-vibrujou vnitřnosti už v Praze před cestou. Ty navaříš a napečeš, jenže já mám tak staženej žaludek, že z těch do-do-dobrot nic nemám.“

A tehdy si Anežka řekla, že už toho má dost. V neděli odpoledne Marek odjel a po večeři, když od stolu zmizela Monika, přidržela manžela na židli. Sedla si proti němu a rukama uhladila ubrus.

„Takže, Václave, věc se má takto,“ zahájila ledově klidným hlasem, protože řeč si důkladně promyslela. „Jsme spolu přes dvacet let a prožili jsme spolu dobré i špatné, ale to nejhorší jsi mi připravil v posledních měsících... Ano, ty...“

ne Marek... Ten nic špatného neprovedl... Vím dobře, že člověk potřebuje určitý čas, aby se s takovou... skutečností vyrovnal. I když já měla jasno rychle: je to mé dítě a úlohou matky je pomáhat mu...“

Anežka se na chvíli odmlčela, protože se dostávala k meritu věci.

„Tys dostal dost času, aby sis věci srovnal v hlavě... měsíce... a tys ten čas promarnil. Tak ti tu dnes sděluju, že se s tebou rozvedu. Protože jen naprostý debil zavrhne svého syna jen proto, že žije jiný život, než si jeho otec vybájl ve svých představách... a já s debilem žít nebudu. Protože se nebudu dívat na to, jak si Marek zakládá na žaludeční vředy, protože sem jezdí s hrůzou, že tě potká... Protože... ále,“ mávla rukou, „řekla jsem toho dost. Tak s tím počítej a nediv se.“

Zvedla se od stolu a odešla z jídelny.

Ten večer se v otci Hůlkovi něco zlomilo. Zeď v jeho mysli se rozprskla na tisíce kousků, jak na ni dopadla rána silnější, než si uměl představit. Ale nebylo to zásadní sdělení manželky, které vnímal jako ve snu, občas zaslechl slovo... dobré... špatné... debil... rozvod, ale žádné z těch slov ho nevzrušilo. Protože od dopoledne mu v mozku bušily tři věty, které přehlušily všechno kolem: *Chtěl jsem se zabít. Rozumíš? Chtěl jsem se pověsit...*

Můj syn se chtěl oběsit.

Zašel do ložnice, sebral z nočního stolku odbornou knihu a uvelebil se v Markově pokoji. Pak úporně studoval až do rána. Zaspal a do práce přišel pozdě. Ale něco pochopil.

Marek o víkendu nepřišel a o dalším jakbysmet. Objevil se až za tři týdny. Tehdy ho otec vyhledal znovu.

„Četl jsem knihu a snažil se pochopit,“ promluvil chraplavým hlasem. „Něco jsem pochopil, něco snad pochopím časem... něco mi asi souzeno není. Ale jedno vím jistě i bez knihy... Že vo tebe nechci přijít... Já už vím, že budeš žít svůj život a já nemám právo ti do něj mluvit... Jen bych byl rád..., abych byl jeho součástí i já...“

„Nikdy bych tě ze svého života nedokázal vy-vy-vygumovat,“ řekl syn tiše. „A budu šťastnej, když budeš jeho součástí... vy všichni tady...“

Avšak trvalo dlouho, hodně dlouho, než k sobě znovu postupně našli cestu. Přesto střípek hořkosti zůstal v každém z nich navždy. Rána se zacelí, ale jizva zůstane.

Syn poslouchal zaraženě.

„To byl opravdu děda tak zabejčený?“

Starý muž se v posteli jen ušklíbl.

„A tys byl snad jinej, kdyžs konečně pochopil, koho máš za tatínka?“

Na podzim roku 1997, pár měsíců před koncem služby, se Marek začal ohlížet po pracovním místě. Odpověděl na několik inzerátů, sám rozeslal pár nabídek internetem, absolvoval pohovory a nakonec si pláclí s personalistou Projdopravu. Mladíkovi se líbila představa projektování významných dopravních staveb i pracovní prostředí velké projektové firmy sídlící v prostorné budově na Žižkově, personalistovi pak šikovný konstruktér, kterého potřebovali jako sůl, protože modernizace hlavních železničních tratí byla v plném proudu.

Na konci pohovoru, když už byla ruka v rukávu, se Marek ještě zeptal: „A moje ko-ko-koktání vám nevadí?“

„Ne. Proč se ptáte?“ zeptal se překvapeně personalista.

„Měl jsem na po-po-pohovorech párkrát dojem, že proto mě nevzali.“

Muž zakroutil hlavou.

„Přednášet na konferencích nebudete a s ostatními se na spolupráci domluvíte. Ne, koktání nám opravdu nevadí... Nízká kapacita mozku – ta by nám vadila. Ta ano...“

Markovi vyhovovala i cesta do práce. Ráno pěšky vysupěl kopec na náměstí Hrdinů, metrem popojel čtyři stanice na hlavní nádraží, prošel Sherwoodským lesem, jak znalci přejmenovali park mezi nádražím a Bulharem, a nasedl do tramvaje. Po několika zastávkách byl u cíle.

Převážnou část pracovního kolektivu firmy tvořili mladí lidé, a tak Markovi nečinilo potíže se aklimatizovat. Poznal osazenstvo svého střediska a postupně i kolegy-specialisty z ostatních středisek, protože každý projekt dopravní stavby vyžaduje spolupráci mnoha profesí. Kromě toho se již na konci ledna v Orlických horách konaly zimní sportovní hry, na kterých Marek, jako dobrý lyžař, poprvé zazářil. Chytil se i fotbalistů (hasiče neměli), a tak mohl vynikat i na velkých letních sportovních hrách, kterých se zúčastnilo mnohem víc zaměstnanců a které trvaly tři dny.

Když poprvé vstoupil do firemní jídelny, šťouchla rozrušená referentka účtárny Hanka Kadlecová, jinak též majitelka novofundlandského psa, do kolegyňě.

„Podívej na toho nového kluka ve frontě! Pane, to je rasa... To není žádná populární směs... ten je čistokrevnej...“

„Myslíš s rodokmenem?“ zeptala se kolegyňě se zájmem.

„Určitě. Ta postava... a chůze,“ rozčileně natahovala krk, aby lépe viděla, ale musela počkat, až se Marek s naloženým tácem vymotal od pokladny a rozhlížel se po volném místě, „krásný zuby... Koukni mu na poklopec,“ zašeptala, „já věděla, že bude chovnej... Teda, toho bych připustila hned...“

„Bože, ty snad háráš,“ užasla kolegyňě.

Hodnocení kynoložky bylo přesné. Marek měl středně vysokou postavu zdravého sedláka, ze které zkušené ženské oko okamžitě vytušilo vhodného samce pro založení rodu. K tomu obličej krasavce s nakrátko střiženými plavými vlasy.

A na opačné straně těla rovné nohy. A na těle ani kousek tuku. Co víc si od mužského přát? Ach ano, ještě něco v té hlavě... Ale i to Marek splňoval, byť v trochu svérázné verzi. Jenže to je případ každého muže.

Později však kynoložka slyšela Marka promluvit a s velkou lítostí konstatovala, že „po prvním hodnocení by mu připnula modrou stuhu jako výbornému, ale bohužel jeho hlasový projev nevykazuje typické vlastnosti plemene, takže by jistě skončil hůř.“ A to nevěděla, že Marek pečlivě tají další vady, s kterými by byl na případné výstavě bez milosti vyloučen z posuzování.

Na prvním fotbalovém tréninku poznal Honzu Michálka (23), přezdívaného Kváša, neboť vyčouhlým zjevem i pohybem po hřišti připomínal legendárního Andreje Kvašňáka. V hospodě, kam se odebrali po sportování, to vyšlo tak, že seděli vedle sebe. Honza byl o dva roky starší Pražák, také průmyslovák a pracoval na středisku pozemních staveb. Moc krásy nepobral, a tak na něho holky neletěly, což považoval za krutou nespravedlnost osudu.

„Hlavně se vo žádnou neu-ucházej v trenýrkách,“ poradil mu Marek při vzpomínce na vyzáblou postavu ve vlajícím sportovním dresu, když si mu Kváša po třetím pivu vylil srdce. Vzápětí Marek usoudil, že kdyby zůstal i na čtvrté, mohl by z něho kamarád učinit svého psychoanalytika, a tak se moudře rozloučil. Začínal mít podezření, že místo v hospodě vedle Kváši nebylo volné náhodou.

Ale sám asi udělal dobrý dojem, protože následující den ho Honza navštívil na pracovišti s tím, jestli by s ním o víkendu nejel sjíždět Vltavu.

„Máme dobrou partu, ale všichni tam jsou ve dvojicích. Jenom já jsem zase plonkovej... Kurva, proč já furt někde přebejvám?“ zatvářil se nešťastně.

„Neblbni, prosím tě,“ snažil se ho zklidnit Marek. „Jsme ještě mladý, na lásku je času dost...“

Honza se nasupil.

„Na lásku možná,“ vyhrknul prudce, „ale prezervativy mám zpuchřelý!“

„Nojo, tak třeba na vodě nějakou potáplici ulovíš... Já se teda vo-vo-vobětuju, i když voda není zrovna můj obor. Snad se neutopím...“

V pátek to všichni v práci zapíchli o trochu dřív – jako jedna z mála tradic komunistické epochy vydržela tato v Česku i do nové éry – naskákali do tří aut a před šestou už byli na tábořišti v Novém Spolí jižně pod Českým Krumlovem. Postavili stany a odešli hledat hospodu. Všichni již byli notně vyhládlí. Po večeri se někdo zdržel míň, někdo déle, oba mladíci odcházeli z party poslední. Bylo to hlavně kvůli tomu, že Honza byl ukecaný a zvědavý, což bylo spojení zhoubné. Popíjeli pivo za pivem, vyprávěli si historky ze svých životů a pomalu poznávali jeden druhého. Když se po čtvrtém půllitru dostali k intimnostem, Marek zapnul ochranné mechanismy, aby neuváženou hláškou neuklouzl na tenkém ledě, ale nakonec byl vděčný osudu, že mohl na světlo vytáhnout aspoň ztrátu panictví

s Míluškou. Honza trpěl soustavným nedostatkem sexu, a tak víc než vyprávění o svých hrdinských skutcích na tomto poli, což by mohlo být zajímavé, hustil do posluchače nářky nad nespravedlivým osudem, který mu je nedopřává. Což k poslušání nebylo.

Pozdě v noci se mírně potácející a s několika zastávkami na močení strefili na tábořiště.

„Vidíš to? Vidíš, jak se všechny ty stany klepou?“ zvolal náhle Honza chraptivě. „Všichni do toho bušej,“ zlomil se mu hlas.

„Neblbni, to je jen vítr...“

„Jo, a támhle zeměřesení, ne? Hovno! Píchaj jak vo život, tupče!“

„Ale neboj, taky budeš,“ chlácholil ho Marek a snažil se držet balanc. „Zejtra budeš píchat celej den...“

„Jo,“ odfrkl Honza vztekle. „Pádem do vody.“

Marek se zastavil a trhnutím za paži obrátil kamaráda čelem k sobě.

„Musíš to vidět z té lepší stránky,“ šermoval mu ukazováčkem před obličejem. „Voni souložej a pak se jim z toho třesou nohy i ruce. Zato my, co nám není do-do-dopřáno, máme zase po-po-pořádný svaly na pravý ruce... a tím pádem lepší záběr pádem.“

Honza na něho mžoural a pracně si srovnával jeho řeč v mozku.

„Ty seš teda dárek,“ ucedil nakonec a vytrhl se Markovi z rukou. „S tebou se k těm děvkám dopracuju...“

Ráno byli oba ještě dost otupělí, když vyfasovali loď, ale přesto Markovi fungoval pud sebezáchovy, když zabránil Honzovi v nakládání věcí do lodi.

„Počkej s tím, zkusíme se nejdřív projet bez bágů,“ požádal ho.

„To je snad zbytečný,“ zabručel kamarád, ale podvolil se a nasedl do prázdné kánoe.

Že to nebylo zbytečné, zjistil vzápětí, když se po nástupu Marka loď převrhla a oba se ocitli ve studené Vltavě.

„Bože, co jsem si to vzal za debila!“ řval dlouhán, když vyplivl vodu.

„Promiň,“ omlouval se rozpačitě Marek. „Netušil jsem, že ta věc je AŽ TAK vratká...“

Svlékli se do plavek a mokré šaty rozložili po báglech, které pro jistotu pevně utěsnili proti vodě. Naštěstí se víkend vydařil a sluníčko hřálo po oba dny. Podruhé vyrazili již obezřetněji a bez problémů dopluli až do centra Českého Krumlova. Pár vodáků, kteří město znali, zůstalo u lodí a ostatní se vydali nadýchat kouzelné atmosféry středověkého města. Na prohlídku zámku už čas nezbyval. Vrátili se k lodím a pokračovali v plavbě.

Marek byl učenlivý žák a talentovaný na sporty, takže další plavba už byla pokojnější. U některé nebezpečné propusti raději loď přenesli, jiné sjížděli postupně s větší jistotou. Za Krumlovem se řeka proplétala mohutnými meandry

zalesněnou krajinou, u Černic a Rájova se objevily louky. K večeru podjeli most ve Zlaté Koruně a utábořili se v kempu na pravém břehu. Postavili stany a rozsa-
dili se u malého ohně. Opékali buřty a zapíjeli je pivem z místního stánku.

„Tak Honziku,“ ozval se doktor Láďa, „pořád jsi fňukal, že nemáš ženskou na loď... konečně jsi spokojený?“

V Markovi hrklo, jestli snad někdo neprohlédl jeho sexuální orientaci, ale hned pochopil, že jde jen o obvyklé škádlení.

„Náhodou,“ odpověděl rozvážně napadený, „tak vypracovaný kozy jako Marek nemá ani ta tvá Liduška... Ta do posilovny nechodí.“

„No, když ti to k ukojení stačí...“

„Nestačí,“ opáčil Honza, „ale budeme lovit ve dvou. Budu ho používat jako návnadu. Máme tak větší šanci na úlovek.“

Ze stanu vylezla laborantka Maruška, která při příchodu k ohni zaslechla jen poslední část konverzace.

„A kde máte pruty?“ zeptala se zvědavě. „Nic jsem neviděla.“

A zmateně se rozhlížela, když přítomní vypukli v hurónský smích.

„My svy pruty zadanejm ženskejm ne-ne-neukazujeme,“ sdělil jí Marek s úsměvem. „Jen těm, který nám dají.“

V neděli propluli krátkým rovným úsekem řeky, ale pak se Vltava opět začala kroutit. V oblouku pod zbytky hradu Dívčí kámen věnovali vzpomínku blízkému keltskému oppidu, ale nemohli se už zastavovat, časový plán byl neúprosný. Pod Uhlířskou stráni se řeka trochu narovнала a nedaleko za obloukem pod troskami hradu Maškovce už je čekal Boršov nad Vltavou, jejich cíl. Odevzdali loď do půjčovny, a zatímco šoféři mazali na autobus do Krumlova a pak pro auta, ostatní členové se šli do hostince najíst. Pozdě večer už byli všichni v Praze.

„No, na to, jak hrůzně jsi tu plavbu zahájil, jsme dopadli nakonec dobře,“ zhodnotil jejich výlet Honza smírně. „Ještě párkrát a bude z tebe celkem slušnej háček.“

Během vyprávění Adam vstal, chvíli se přehraboval ve skříni a pak se k posteli vrátil s albem fotografií v ruce. Obracel stránky a u jedné počkal, až otec domluví.

„Stejně je to divný, že zrovna vy dva jste se dali dohromady... Když se dívám na tuhle fotku, kde jste vedle sebe v plavkách, tak ty vypadáš, jako bys právě dorazil z Hollywoodu, a on ze střediska Armády spásy!“

Otec chvíli přemýšlel.

„Víš, člověk si s sebou nosí dvě krásy – vnější a vnitřní. Někdy potkáš někoho krásnýho a pak zjistíš, že uvnitř je prázdněj nebo zkaženej. Jinej není navenek pěkněj, ale když promluví, tak je to nádhera a v tu chvíli zkrásní i ta jeho fasáda...“

„A Honza?“

„Honza... to byl voříšek... Vyčouhlej, samá ruka, samá noha, vobličej taky nic moc... A užvaněnej, ukřivděnej, že nemůže polapit ženskou, takže uvnitř taky divnej... Vůbec jsem se nedivil, že se mu holky vobloukem vyhýbaly. Ale jak jsme se postupně poznávali, zažívali jsme různé situace, který nás prověřovaly... na vodě, v horách, u moře... tak jsem začínal vobjevovat tu jeho vnitřní krásu. A když toho člověka takhle poznáš, tak máš šanci uvidět jinejma vočima i tu jeho tělesnou schránku.

Jednou jsme seděli s partou kolem ohně, Honza naproti mně, trochu bokem a byl nějak v pohodě... a jak ty plameny házely takový vodlesky... tak jsem se na něho zadíval a najednou jsem uviděl krásnýho mužskýho... A později se mi to stalo v životě víckrát. Na první pohled šeredná ženská, šerednej chlap... A pak jsem je zažil v nějaký situaci, kdy najednou celí rozkvetli... Jen musíš být přístupnej a vnímavej...“

Celkem slušný háček se však v prvé řadě musel starat, aby byl víc než slušným konstruktérem. Především musel absolvovat několikadenní školení na projektování v počítačovém systému Microstation, který se ve firmě používal při dokumentování liniových staveb. Nedělalo mu to problém, protože ve škole ho naučili pracovat v AutoCadu a s počítačem byl kamarád. Potom si musel oprášit a prohloubit vědomosti o kolejích a výhybkách, protože ho přijali na středisko železničních staveb – středisko, které bylo neoficiální vlajkovou lodí firmy, neboť z jeho velkých zakázek na modernizaci tratí těžili i zabezpečovací, sdělovací, silnoproutaři, mostaři, ale i pozemáci a silničáři.

Posadili ho do kanceláře, v níž pracovali tři jeho noví kolegové: inženýr Tomáš Benda (28), který právě dostal šéfovat projekt modernizace trati mezi Kolínem a Přeloučí a Marka vyfasoval k ruce jako holku pro všechno, inženýr Hynek Píša (26), který se zrovna vrtal v rekonstrukci výhybek v Mostu, a Marcela Králová (22), průmyslovačka, která už poněkolikáté předělávala harmonogram stavby pro středisko v Plzni. Všichni patřili k rozumným lidem, kteří, když se setkají s koktajícím, si v duchu řeknou *zaplat' pánbůh, že tohle nepotkalo mě* a k dotyčnému se chovají normálně. Nedělalo jim to ostatně žádné potíže, neboť záhy si je Marek svou vstřícnou a družnou povahou získal. Jejich prvotní snahu pomáhat mu, vyplývající z neznalosti, jim však Marek rychle zatrhнул.

„Nezkoušejte to do-do-dořít za mě,“ požádal je, „to mě může šlak trefit. Jen si pro hovor se mnou vy-vy-vyhrad'te víc času.“

Byly však i také, které jeho koktání rajcovalo. V jejich čele stála inženýrka Jarmila Beránková; nejlepší léta jí proklouzla mezi rukama a ona už dávno ztratila jakoukoliv naději na získání chlapa. A ta vždy, když uslyšela jadrné Markovo „do pi-piče!“ pocítila rozechvění v určité partii těla, zvedla svůj zrak k nebesům a zmučeně zašeptala: „Kéž by... kéž by...“

Základem jeho štěstí ve firmě bylo, že si rozuměl s počítačem. A tak, když vymysleli funkci koordinátora a správce dat projektu, stal se prvním. Převzal vládu nad serverem, do kterého se ukládala všechna data konkrétního projektu: technické zprávy jednotlivých profesí, výkresy, jejich změny a doplňky, obrázky a fotografie stávajícího stavu, statické výpočty, hodnocení problémů ochrany životního prostředí, geodetické zaměření, výkupy pozemků... zkrátka vše, co projekt velké dopravní stavby vyžaduje, aby jednou úspěšně získal stavební povolení. Spolu s hlavním inženýrem projektu uděloval a odebíral projektantům přístupová práva různého stupně k jednotlivým částem projektu na serveru, a stal se tak nepostradatelnou osobou. Když někdo nemohl něco najít, běžel za Markem.

Kromě toho ovšem normálně pracoval na částech dokumentace, které mu předžvýkali páni inženýři. Neboť ti studovali dlouhá léta proto, aby mohli vymýšlet a tvořit – úmornou práci přenechávali středoškolským konstruktérům. A ti jim to občas vraceli.

„Hele, Marku,“ ozval se jednou od svého stolu sladkým hlasem inženýr Tomáš Benda, „vony do Hradce nevedou koleje?“

„Proč by... proč?“ podivil se tázaný. „Samo, že vedou. Proč se ptáš?“

„No... že tys je zřejmě do dneška neviděl, jak se dívám na tvůj výkres.“

Marek vystřelil jak raketa a přemístil se ke kolegovi, který s propisovačkou v ruce čmáral po výkresu.

„Co je například toto... jaks přišel na tohle nesmyslný staničení... kam vede tahle kolej... aha, do trakčního stožáru... co je tohle...“

V Markovi se vařila krev.

„Už si do-do-domluvil ty svý nesmysly? Tenhle výkres jsem začal dělat včera a uložil ho do roz-pra-co-va-nejch. Jasný? Tak co tam lezeš a ještě ho tiskneš? Proč se mě nezeptáš? Ale ty dnes asi potřebuješ bu-bu-buzerovat, že? Víš co? Já za to nemůžu, že ti ta tvoje v noci nedala. Tak si laskavě rajtuj po někom jiným!“ prohlásil našťavaně a šel si sednout ke svému počítači.

Nedal se. Dávno se naučil, že o své místo na slunci se musí prát. A tuto jeho vlastnost zřejmě oceňovali i jeho kolegové, protože po několika měsících za ním přišli, aby jejich středisko zastupoval v odborové organizaci.

„Co vám na to mám říct?“ zrozpačitěl. „Že jsem tou důvěrou po-po-početn... nebo smutně ko-ko-konstatovat, že to všichni přede mnou odmítli?“

„Tak to teda ne,“ řekl inženýr Jan Kout (49) z vedlejší kanceláře. „Probírali jsme různé kandidáty a nakonec jsme se shodli na tobě, protože tě známe jako rovnýho...“

„Hele, nehrb se!“ bouchl Marka do zad Hynek Píša. „Jsi tu za rovnýho!“

Kolegu Kouta tím dokonale vyvedl z míry.

„Tak co ti budu dál povídat,“ povzdechl si směrem k Markovi, „vidíš to sám. Copak někdo z těchhle kašparů by nás mohl zastupovat?“

„Nojo, to je pěkný, ale dyť víte, jak to se mnou je... Ko-ko-koktám normálně... a když se rozčílím, tak ještě víc. A když tam vo něco pude, budu pro srandu.“

To už nevydržel Tomáš Benda.

„Človče, a víš, že tohle vůbec není důležitý?“ prohlásil důrazně. „Že je nám k prdu chlap, kterej sice hezky mluví, ale když o něco půjde, tak ani nepípne? Ale jak jsme tady v kanclu už všichni pocítili na svý kůži... tak ty se budeš za svou pravdu prát, i kdyby ti při tom měla sanice upadnout.“

„Tak vám teda pěkně děkuju,“ řekl Marek a každý si to mohl přebrat podle svého.

Protože byl pěkný a příjemný mladík, brzy získal i svůj neoficiální klub příznivkyň. Některé sice po důvěrné výstraže kolegyně Záborské, že koktání se může geneticky přenést na děti, odpadly, ale stále jich zůstalo dost. Dost na to, aby Markovy oči pokryl výraz jelena, jenž ví, že po něm jdou lovci, a tak nenápadně vypustil do světa, že má bohatou nevěstu u nich na vsi a že se bude brzy ženit. Ani tím však neměl vyhráno zcela, protože ty nejotrlejší vydržely a posilněny alkoholem se ho při každé oslavě na pracovišti pokoušely sklátit v nejbližší kanceláři.

„Kdepak,“ vysmekl se jim pokaždé, „co je v domě, není pro mě!“

„Nějakej zásadovej,“ odplivly si zklamaně. „Kdoví, jestli ho vůbec má...“

Netušily, že tuto zásadu si Marek opakoval při každém vstupu do budovy právě proto, že ho měl a že ON se mu občas bujně připomněl i v pracovní době. Neboť pohledných mladíků bylo ve firmě víc než dost.

Těžkou zkoušku mu osud připravil hned na jeho prvních letních sportovních hrách. Sportumilovní zaměstnanci na ně odjeli první červnový víkend, který jim ředitel o pátek prodloužil, do velkého sportovního areálu v jižních Čechách. A nejen oni – sjeli se tam i sportovci z několika projekčních firem, se kterými Projdoprav spolupracoval. Hned první den Markovi padl do oka černovlasý mladík, který hrál s kolegy z Plzně volejbal. Kdykoliv měl Marek volno, sedával na travnatém svahu u volejbalových kurtů a sledoval boje volejbalistů, avšak oči mu stále sklouzávaly k jeho idolu. A pak si kluka všiml, když ten seděl u fotbalového hřiště, a jejich oči se několikrát setkaly.

Večer byla v sále restaurace taneční zábava. Marek bloudil se sklenicí piva v ruce sálem plným lidí a najednou stál jeho idol před ním.

„Ahoj,“ usmál se na něho kluk.

Markovi se rozbušilo srdce.

„Ahoj...“

„Ty jsi asi v Projdopravu nový, ne?“ navázal kluk konverzací. „Loni jsem tě tu neviděl...“

„Pracuju... půl roku.“

„Ale fotbal hraješ dobře... Ten gól, cos dal...“

Marek se zasmál.

„Ty volejbal taky... Pěkně se na to ko-ko-koukalo...“

Dívali se navzájem do očí a srdce jim bušila. Každý z nich měl na jazyku *čert vem volejbal a fotbal, mně se líbíš TY..* a bál se to vyslovit první.

„No konečně! Tady jsi,“ ozval se náhle dívčí hlas za zády tmavovlasého kluka. „Pojd' honem, celá parta čeká jen na tebe!“ a odtáhla mladíka pryč. Ten stačil Markovi věnovat jen krátký zklamání pohled.

Marek dopil pivo, odložil sklenici a náhle pocítil, že musí na čerstvý vzduch. Vyšel ven a kráčet po cestě, až přišel na kraj lesa. Opřel hlavu o silnou borovici a pěští bezmocně bušil do jejího kmenu.

„Proč? Proč? Proč? Panebože, proč to nejde? Proč nemůžu svobodně projevit, co cítím? Proč se musím pořád bát?“ dušeně kvílel do noci. „Kdybych byl normální, tak ten kluk by byla holka a já bych ji uháněl, kašlal bych na ko-ko-koktání a bojoval bych... a kdyby mi dala ko-ko-kopačky, padlo by kolem mě pár vtipů na mé triko, já bych se vo-vo-votřepal a šel bych hledat jinou... Panebože... proč to tak nemůže být? Proč se musím bát, že když projevim svůj cit, dočkám se opovržení, po-po-posměchu, urážek... *Máme ve firmě teplouše!* BOŽE, CO JSEM KOMU UDĚLAL?“

Poslední větu už zmučeně vykřikl do koruny stromu. Slzy jako hrachy mu padaly z očí a nudle z nosu si otíral o hrubou kůru stromu. Druhý den už Marek volejbal nesledoval a tmavovlasý mladík se u fotbalového trávníku také neukázal. A navečer před rozdáváním cen a společenským večerem se Marek sbalil a odjel do Prahy.

Podobné pocity ho ovšem nepřepadávaly ve společnosti Kváši, a tak jejich přátelství nebylo zatíženo žádnými rušivými momenty. Protože se Markovi ani Kvášovi nedařilo ulovit stabilního partnera či partnerku, objevovali se spolu při různých příležitostech. Marek jenom dbal na to, aby to byly akce sportovní a společenské; milostné dostihy měl na starosti každý sám. Na jaře roku 2000 přišel Honza s návrhem společné dovolené v Chorvatsku. *No, proč ne, stejně nic nemám,* pomyslel si Marek.

„A v nuda kempu,“ dodal kamarád.

„V nuda kempu?“

„Jo. Jen si to představ: samá kozatá ženská kolem! A my je budeme lovit a lákat do postele.“

„A samej pupkatej dědek s pind'ourem,“ dodal ironicky Marek.

„Těch si všímat nebudeme.“

No, pupkatejch jistě ne, pomyslel si Marek a přemýšlel dál. Ten nápad v sobě skrýval některé záludnosti.

„Heleď, já nejsem skaut, abych někde stanoval. A když si představím, že mě do zad budou tlačit šutry a do zadku mi po-po-polezou mravenci... A kromě toho,“ napadlo ho, „to chceš vážně ty holky vodit do stanu? Na na-na-nafukovačku? Už vidím to jejich nadšení...“

Ted' se zamyslel zase Honza.

„Hm... něco na tom je...“

„Sežeň bydlení v soukromí – s postelí, kuchyní, záchodem a koupelnou... pak pojedu.“

A tak se jednoho červnového dne ocitli u Honzova favoritu, kterého postupně po střechu naplnili prázdninovou výbavou a kartony s plechovkami piva. Vyrazili v noci, projeli Rakouskem a Slovinskem a odpoledne se již blížili k chorvatskému ostrovu Krk. Po dvou vysokých obloukových mostech překonali mořskou úžinu a projeli celým ostrovem až na jižní špičce, kde se rozkládalo městečko Baška s nedalekým nudistickým kempem. Na kraji města našli svůj domek a po krátké domluvě s domácími se ubytovali a s nadšením si dali sprchu. Pak vyrazili na večeři.

Další den dopoledne sbalili deku a po úzké cestě na skalnatém pobřeží prošli do kempu. Hned při vstupu si svlékli bermudy.

„Páni,“ vydechl Marek, „neřikal jsem ti, že si máš ten zadek trochu vo-vo-vopálit? Máš ho jako sejr, vždyť se ti hned spálí!“

„Jo, ty jsi pan Dokonalej,“ zavřel Honza. „Nevíš, kde bych si ho asi tak vopálil? Na Václaváku snad? Jak to, že ty ho nemáš bílej?“

„Já jsem si párkrát vylez u nás na střechu.“

„Nojo, ty vždycky víš, co se patří... Určitě ses taky cpal vitamínama a s sebou máš krém s ochranným faktorem padesát... Hele, neměls ty přezdvíku Mírek Dušín?“

Marek se zastavil.

„Podívej... klidně si z prdele usmaž to-to-topinku – je tvoje. A jistě se bude těm holkám, který sbalíš, líbit. Ale nelez za mnou, abych ti ji mazal mastí na spáleniny. I když ji náhodou Mírek Dušín vzal s sebou.“

Měli štěstí. Ten den mořské proudy k jejich pláži nepřinesly ani množství odpadků bůhví odkud, ani nepřiplavala hejna žahavých medúz – voda byla průzračná a teplá, větřík mírný a vlnky jen aby se neřeklo. Oblázková pláž jim nevadila, nebyli zhýčkaní. A když se vydali na průzkum pobřeží a přešli pár skalisek, ocitli se na menší pláži, kde nebylo tolik lidí. Což ovšem Kvášovi nevyhovovalo, protože on sem přijel především lovit dívky, a tak se vrátili do revíru mezi naturisty. Občas si Honza vzpomněl, že by měl zalézt do stínu a párkrát se o to i pokusil. Jenže slunce u moře je nemilosrdné; bílou kůži neuhlídál a večer s rudým zadkem skučel bolestí.

„Namaž mě, prosím tě, tvou zázračnou mastí,“ škemral skoro plačky.